

Volum 2

Contes i llegendes

Núria Ramon Díez
Nàdia Umbert Muñoz
Lucía Rodríguez Umbert
Maria Jaime Lozano
Silvana Jimenez Rodriguez
Antoni Argent Ballús

PROJECTE «CAP INFANT SENSE CONTE»

Projecte cultural, educatiu i social creat l'any 2014 per fomentar l'ús de la llengua catalana, l'hàbit lector, la creativitat dels infants i una educació en valors. La seva missió és difondre la cultura mitjançant la lectura. I és que llegir és imaginar, descobrir, pensar, gaudir, aprendre...

Per desenvolupar el projecte comptem amb un equip de voluntàries i voluntaris, correctors/es, il·lustradors/es, traductors/es, la professionalitat de la impremta IGRAFIC de Granollers, etc.

La iniciativa aspira a, tal com estableix la Convenció sobre els Drets de l'Infant, vetllar pel dret a una vida digna, al lleure i al joc, i a la participació en activitats culturals i artístiques de tots els infants i adolescents.

Fomentar l'hàbit lector ofereix als infants les eines necessàries per adquirir habilitats de reflexió, anàlisi o esforç que li serviran al llarg de la seva vida i que contribuïran de manera directa o indirecta en benefici de la societat.

Les il·lustracions NO estan pintades per fomentar la creativitat de la persona que està pintant-les.

La impressió d'aquest recopilatori, que conté cinc contes, s'ha finançat gràcies a la col·laboració de les empreses que figuren a la contraportada. Moltes gràcies!

Importància dels contes:

Els contes ofereixen un munt de possibilitats de cara al desenvolupament dels infants i són una important eina per enfortir la seva imaginació i treballar les emocions.

Els contes són un mitjà perquè els infants, i tothom en general, descobreixi la importància de llegir. Amb aquesta intenció hem desenvolupat un projecte que intenta conscienciar de la importància dels contes com a complement de creixement personal.

Col·labora amb 1 €/mes: <https://www.teaming.net/capinfantsenseconte>

Associació Cap Infant Sense Conte: Entitat sense ànim de lucre formada per persones que estimen els contes, els llibres i la cultura en general. S'encarrega de la gestió del projecte CAP INFANT SENSE CONTE.

Aquest recopilatori conté del 6è al 10è exemplar publicat dins el projecte CAP INFANT SENSE CONTE. Els trobareu per separat a la web del projecte.

1a edició: Novembre 2024

Tiratge: 2.000 exemplars

Impressió i maquetació: iGràfic · www.igrafic.com

Edita: Associació Cap Infant Sense Conte (www.capinfantsenseconte.org)

Coordinador de l'edició: Antoni Argent Ballús (info@capinfantsenseconte.org)

Dipòsit Legal: B 19590-2024

Imprès a Catalunya

ÍNDIX

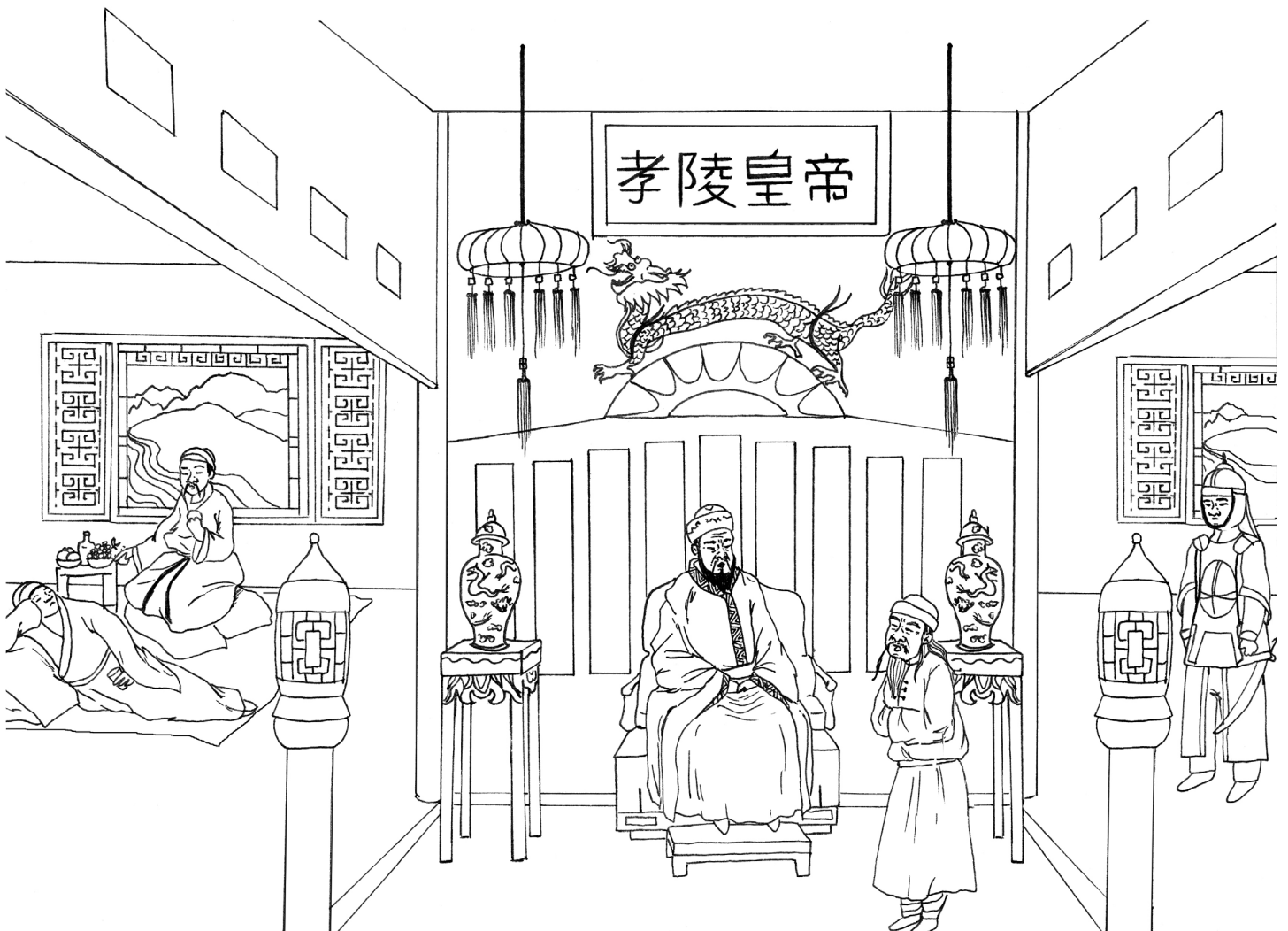
Els fills de l'emperador Xiao Ling	4
La llegenda del cavaller Valentí	13
En Tomàs i el pou d'aigua	22
Compte amb el llop!	28
Sopa de petons	34

ELS FILLS DE L'EMPERADOR XIAO LING

Text: Antoni Argent Ballús
Il·lustracions: Núria Ramon Díez

Temps era temps, l'emperador Xiao Ling governava el més gran i poderós imperi d'Orient. Tenia tres fills. El gran i el mitjà, que eren tan avars i egoistes com ell, es passaven el dia estirats a les còmodes butaques del palau, menjant sense parar i desitjant ser el futur emperador. En canvi, al germà petit, que es deia Cheng Ling, li encantava córrer pels carrers, banyar-se al riu, observar la natura, llegir...

Tots tres germans tenien el mestre Wang com a responsable de la seva formació per esdevenir emperadors.

— Ensenya bé els meus fills perquè sàpiguen com es governa un imperi i siguin com jo —li deia Xiao Ling al mestre.

— Sí, majestat, així ho faré.

En Wang sabia que, si un dels germans grans acabava sent l'emperador, el futur de l'imperi seria incert i, veient que el fill petit podia ser un bon governant, un dia va dir a Xiao Ling:

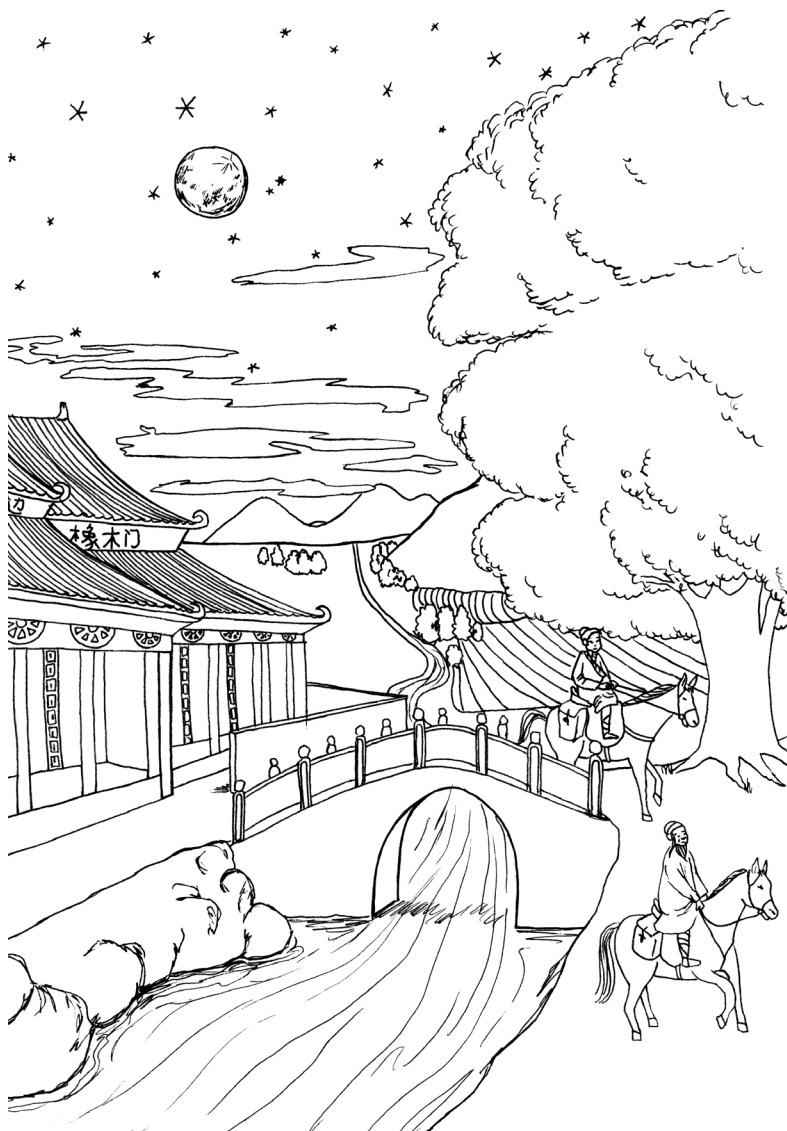
— Majestat, crec que el vostre fill petit necessita més instrucció. Us demano permís per dedicar-li més temps.

— D'acord, em sembla bé. Fes el que creguis que has de fer. Ja saps que confio en tu.

— Moltes gràcies, majestat.

Aquella mateixa tarda, Wang va anar a buscar Cheng Ling i li va dir que l'endemà, a les cinc del matí, l'esperés davant el vell roure que hi havia a l'exterior del palau amb una bossa amb roba vella i una mica esquinçada. En Cheng Ling no va entendre res, però faria el que li havia ordenat.

El dia següent, en Cheng Ling va arribar puntual al lloc indicat pel seu mestre, que va aparèixer al cap d'un instant amb dos cavalls i amb una bossa, també. Mig adormit com estava,

no va estar-se de preguntar-li què hi feien a aquelles hores fora el palau i amb aquelles bosses. El mestre li va respondre que ben aviat ho entendria i van emprendre la marxa.

Fent camí, en Wang va preguntar-li si li agradaria ser emperador. Ell va dir ràpidament que sí, tot i saber que era el fill petit i tenia poques opcions d'arribar al tron.

Mentre el sol s'alçava, es van aturar damunt un turó des d'on es veien els extensos camps d'arròs i altres cereals de l'emperador. El mestre li va dir a Cheng Ling que baixés del cavall i es posés la roba de la bossa. Ell va fer el mateix; van lligar els cavalls a un arbre i van amagar enmig d'uns matolls la roba que fins llavors havien portat posada.

— Veus tota aquella gent? —va preguntar el mestre.

— Sí, què fan?

— Treballen els camps del teu pare. Es lleven ben d'hora perquè ell pugui vendre el que recullen i pugui comprar armes i munició per fer la guerra.

— I quants diners els dona el meu pare per la feina que fan?

— No els en dona. Només els concedeix un àpat al dia.

— Voleu dir? Treballen per un sol àpat al dia? Pobra gent! Han d'estar rendits!

— I tant! I tu què faries si fossis emperador?

— Per començar, els donaria menjar tres cops al dia perquè tinguessin força per treballar.

— Doncs acostem-nos-hi i els dius això mateix.

— Què?

— Segueix-me. Anem vestits així perquè no et reconguin. Posa't bé la caputxa...

En arribar on hi havia uns camperols, el mestre els va dir:

— Disculpeu, som nous i arribem tard perquè el meu fill es trobava malament.

— Doncs espavileu i comenceu a arrencar aquelles herbes. Aneu amb compte, que punxen molt! —els va dir un home que feinejava.

— Aiiiiii! — va cridar en Cheng Ling. M'he punxat!

— Ha, ha, ha!!! —van riure tots plegats. Mira que t'han avisat! Tranquil, quan tinguis les mans plenes de punxes, ja no les notaràs.

— Si jo fos l'emperador, donaria guants a tothom per evitar les punxades!

— Però no l'ets. Ets el fill d'un camperol com nosaltres, pobre i sense futur —va dir una dona. Aquí ens punxem i passem gana, però no ens podem queixar perquè, si ho fem, ens fuetegen.

— Si jo fos l'emperador, repartiria menjar tres cops al dia.

— Però no l'ets, oi? Doncs treballa que no hem parat des de la matinada per culpa d'aquest emperador tan egoista que tenim.

— Si jo fos l'emperador, també donaria diners a canvi de la feina feta i algun dia de descans cada setmana.

— Però no l'ets, pesat... Au, vinga, a treballar o no acabarem el que hem de fer avui.

— A més, si jo fos l'emperador, no us faria matinar tant! —va continuar el Cheng Ling.

— Ja n'hi ha prou, noi. No ets l'emperador i, si continues xerrant sense fer la feina, encara rebrem!

En Cheng Ling i el mestre van treballar tot el dia sense parar, com la resta, i van escoltar els comentaris dels camperols, que es queixaven del tracte de l'emperador i de l'estricta vigilància.

A la tarda, amb l'excusa que en Cheng Ling es tornava a trobar malament i tenia febre, els guàrdies els van deixar marxar cap a casa. Van caminar fins on tenien amagats els cavalls, els van muntar i, de seguida que van poder, es van aturar prop d'una font. Llavors, en Wang va dir:

— Ara ens rentarem i ens tornarem a posar la roba de palau perquè ningú no sospiti ni ens preguntis d'on venim.

Aleshores, li va preguntar:

— De tot el que has fet i escoltat avui, què has après?

— Que no puc actuar amb el meu poble tal com ho fa el meu pare. És un egoista que només pensa en ell i en les seves guerres.

— Bona observació. Cal que ho tinguis present si vols ser emperador.

— Sí, tot i que jo soc el petit de tres germans.

— No se sap mai. Per tant, cal que estiguis preparat per si un dia arribes a ser-ho.

De tornada, Wang va aprofitar per fer-li dues darreres preguntes:

— Creus que aquests homes i dones estimen el teu pare, l'emperador?

— No! Gens ni mica.

— I què en penses?

— Em sembla que per ser un bon emperador has de conèixer la teva gent. I, sobretot, no aprofitar-te'n. I també has d'escoltar-la per saber el que necessita i mirar d'oferir-li el millor. Però no el millor per a tu, sinó el millor per al poble. I, de fet, el millor que et pot passar a la vida, també com a emperador, és que et sentis estimat i valorat. Si un emperador estima el poble, el poble l'estimarà.

Des d'aquell dia, en Cheng Ling i en Wang van recórrer tots els camps i les ciutats de l'imperi. Es barrejaven entre la gent i el xicot els explicava, com havia fet la primera vegada, què faria si fos emperador.

Dos anys més tard, els seus germans, encegats per les ganes de tenir el poder, van decidir enverinar el seu pare. El gran emperador Xiao Ling va morir ràpidament.

El mestre, com que els coneixia, feia mesos que havia convençut l'emperador perquè canviés la llei per tal que el poble pogués escollir quin dels seus tres fills volia com a emperador. Li havia explicat que així el veurien com una persona «noble» i que es preocupava per ells. D'aquesta manera també s'estalviarien revoltes que no convenien gens, perquè calia la gent per cultivar i treballar les terres. L'emperador, després de pensar-s'ho molt, havia acceptat la proposta i així ho va deixar per escrit sense que ningú no ho sabés, llevat d'ells dos.

Després de la mort de Xiao Ling, els germans grans es van assabentar de l'escrit secret, però estaven segurs que un d'ells seria l'escollit. Es preguntaven qui escolliria el germà petit si passava llargues temporades fora de palau i ningú no el coneixia.

El dia de les eleccions va ser festiu. Els tres germans es van col·locar davant l'entrada del palau per tal que tots els ciutadans els poguessin veure i sentir bé. Els germans grans, amb vestits cars i plens de pedres precioses, van prometre que treballarien conjuntament per continuar la tasca del pare: fent guerres i conquerint nous territoris. El germà petit, vestit amb senzillesa, va aixecar les seves mans, plenes de ferides de treballar la terra. Els va dir que, si l'escollien, a partir d'aquell dia les seves vides canviarien: no s'haurien de llevar tan d'hora, tindrien tres àpats al dia i descans setmanal. A més, rebrien un sou per la seva feina.

Els milers de ciutadans van quedar sorpresos i un d'ells va exclamar:

— És el noi que treballa amb nosaltres!!! És ell!!!

De seguida es van sentir crits d'alegria i ovacions cap al germà petit. Les votacions es van decantar, clarament, cap a ell i, des d'aquell dia, Cheng Ling va ser proclamat el nou emperador.

En Cheng Ling va complir les promeses que havia fet i va enviar els dos germans grans a treballar als camps d'arròs.

—FI—

LA LLEGENDA DEL CAVALLER VALENTÍ

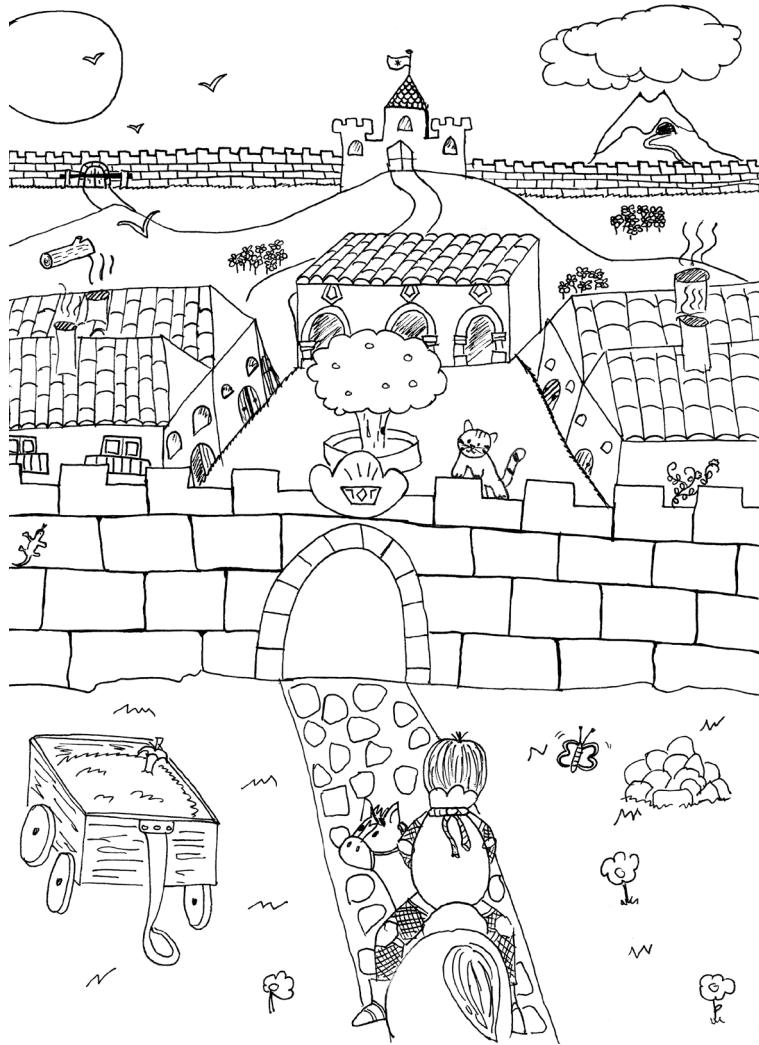
Text: Nàdia Umbert Muñoz
Il·lustracions: Lucía Rodríguez Umbert

Fa molt de temps, un cavaller anomenat Valentí va decidir emprendre un viatge per viure grans aventures. I és que allà on vivia s'avorria molt, perquè mai hi passava res i sempre era la mateixa rutina. Així que, un bon dia, va agafar el Llampec, el seu cavall, i va començar a cavalcar...

Al cap d'uns anys, després d'haver-se enfrontat a mil perills i d'haver conegut un munt de gent, va decidir tornar a casa per explicar a tothom tot el que havia viscut. Va emprendre el camí de tornada mentre tocava la flauta i menjava pomes que duia penjant d'un sac i compartia amb el seu fidel cavall, que també era un gran amant de les pomes!

Quan feia una estona que cavalcava, va arribar a un indret que els seus ulls de cavaller no havien vist mai. Allò era increïble! Havien arribat a un poblat on els carrers, les teulades, els arbres, les plantes, els carros, inclòs el castell que hi havia a dalt del turó i fins i tot l'aigua eren de color gris: un gris fosc, un gris marengo, un gris fum, un gris perla o un gris gargot de llapis, però tot ben gris! Tant el cavaller com el cavall van quedar molt sorpresos del que estaven veient. Malgrat tot, a poc a poc, es van endinsar en el poblat.

La princesa d'aquelles terres, que es trobava a la torre del castell mirant per la finestra, es va posar molt contenta en veure que algú entrava al poble, perquè, normalment, tothom que hi arribava acostumava a fer mitja volta i marxar espantat. Per això, va pensar que devia ser un cavaller valent i fort que els podria ajudar, i va córrer a conèixer-lo.

Quan es va trobar davant del Valentí, la princesa es va adonar que a la cintura, en comptes d'una espasa, hi duia una flauta i, per escut, un sac de pomes. Però, curiosa com era de mena, s'hi va acostar igualment:

—Bon dia, foraster, soc la princesa Purpurina —es va presentar amablement.

—Bon dia, princesa —li va respondre, tot gentil, amb una lleugera reverència—. Jo soc el cavaller Valentí i aquest és el meu cavall Llampec. Com és que aquí tot és tan gris i trist?

La princesa, amb ulls plorosos, li va respondre:

—El nostre regne mai havia tingut aquest aspecte tan apagat. Era el poble més preciós i acolorit que mai abans haguéssiu vist. Un cofre ple de cristalls màgics de colors el tenyien de mil colors arreu. Però una nit... —La Purpurina no va poder continuar explicant què els havia passat.

—Digueu, princesa, què va passar? —va demanar el cavaller.

—Una nit... Va venir l'ogre que viu dalt de la gran muntanya dels dos pics i, tot aprofitant la densa boira que hi havia, ens va robar el cofre. I ara, sense els cristalls, ens han desaparegut tots els colors. I, amb ells, també l'alegria i, fins i tot, les forces per anar-lo a recuperar.

—No patiu, us ajudaré! —va dir el Valentí—. Demà quan surti el sol, sortirem a recuperar-lo!

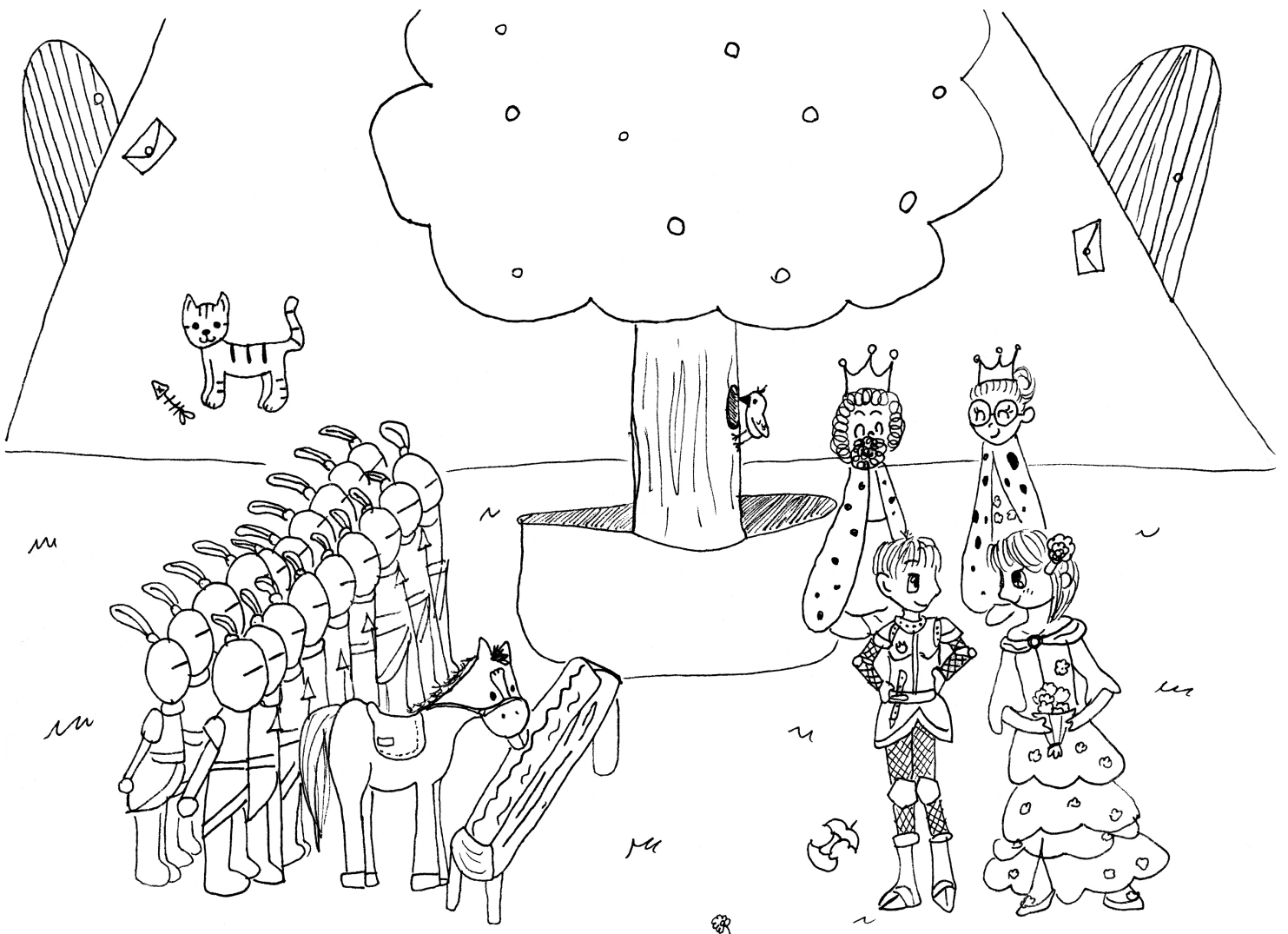
La princesa va oferir al cavaller passar la nit al castell, en una de les seves còmodes cambres, perquè estigués ben descansat el dia següent, però vet aquí que el Valentí va preferir dormir a l'estable amb el seu cavall.

La princesa Purpurina va pensar que el Valentí era un cavaller ben estrany i tenia uns costums ben curiosos! Aleshores, un dubte la va neguitejar: com els podria ajudar algú que només duia una flauta i un sac de pomes? Fos com fos, feia tant de temps que no comptaven amb cap ajuda que va anunciar arreu el seu oferiment.

L'endemà al matí, el rei, la reina, la princesa i vint soldats armats amb llances i espases es van reunir a la plaça del poble. En veure que el cavaller no arribava, van témer el pitjor: que havia marxat durant la nit espantat per la difícil tasca de recuperar el cofre. Però, instants després, el van veure arribar mentre mossegava una poma, content com un gínjol, damunt del Llampec.

La princesa li va preguntar quants soldats voldria que l'acompanyessin per ajudar-lo, però el Valentí li va dir que només necessitava una persona que el guiés per saber com trobar l'ogre. La princesa Purpurina va quedar ben embaçalada de la seva valentia i ella mateixa es va oferir a acompanyar-lo.

Tot seguit, va tornar a sorprendre's quan el Valentí va dir que preferia que anessin només amb el Llampec, perquè era el cavall més veloç que havia tingut mai i necessitarien marxar ràpid quan haguessin recuperat el cofre que ara tenia l'ogre.

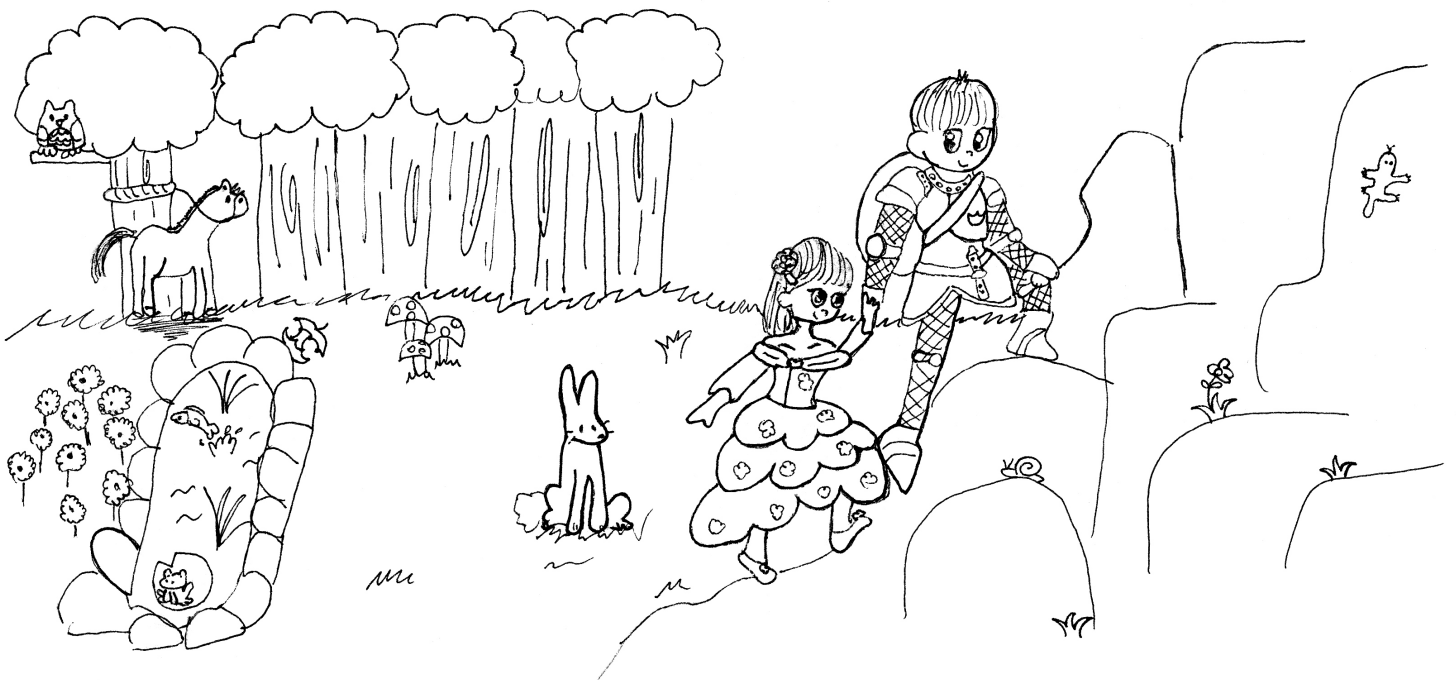

Abans de marxar, els reis els van demanar prudència i, moments després, el Valentí i la princesa Purpurina ja cavalcaven damunt del Llampec, carregats amb el sac de pomes i la flauta.

Mentre es dirigien cap a la gran muntanya on vivia l'ogre, el cavaller va explicar a la princesa el seu pla. Ella hi va estar d'acord i després va voler conèixer les aventures que havia viscut el Valentí. Al cap d'unes hores, tot xerrant, van arribar al seu destí.

L'ogre vivia a l'interior d'una cova, situada a la part més alta de la muntanya, a la qual només es podia arribar escalant. Així que, tant la Purpurina com el Valentí, van començar a pujar.

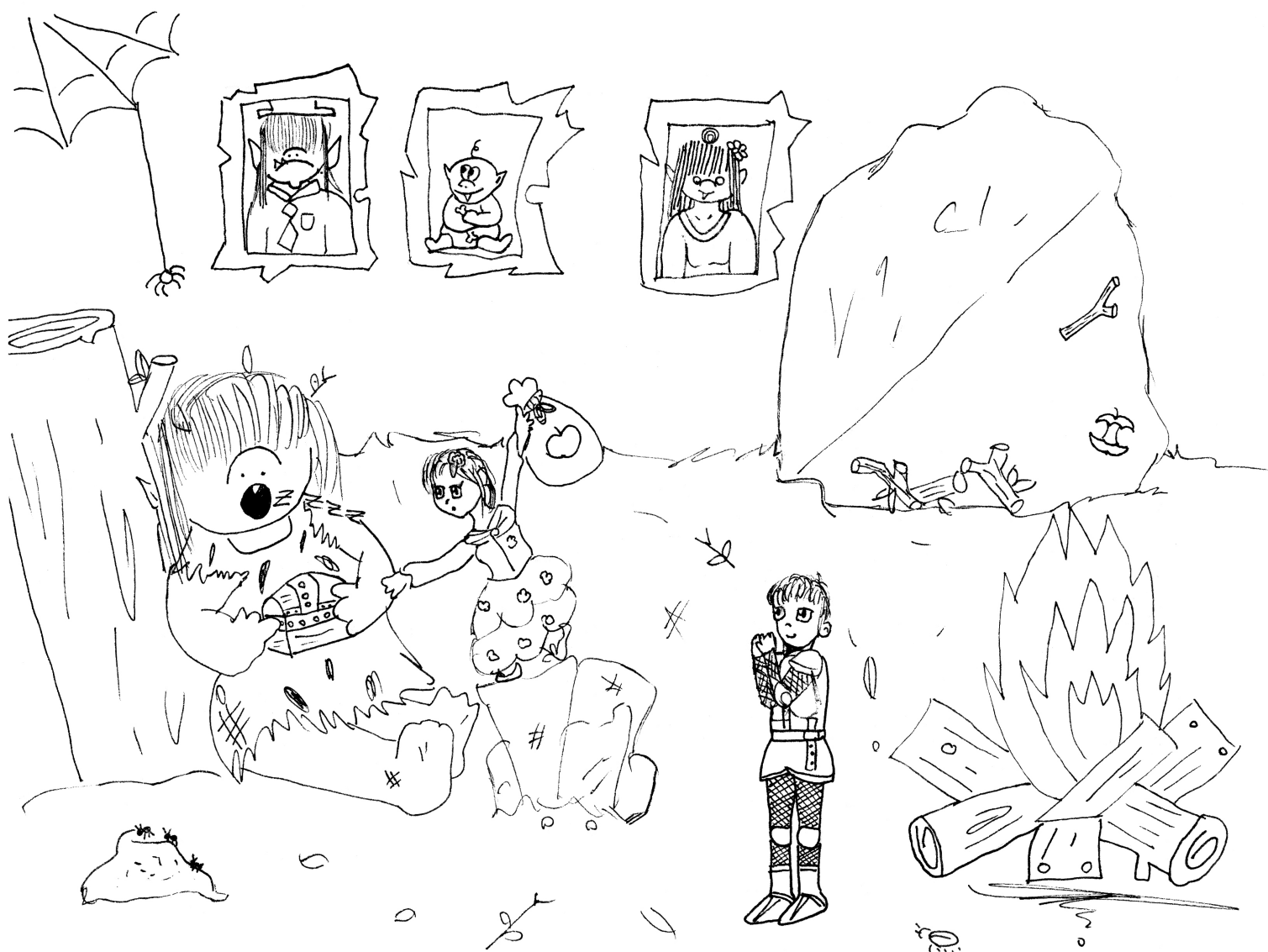
En arribar davant la cova, van descansar una estona abans d'entrar-hi. Els caldria energia per sortir corrents un cop tinguessin el cofre!

Després d'haver agafat forces, van començar a entrar lentament, sense fer soroll, cap a l'interior de la cova, i van sentir els roncs de l'ogre, que dormia plàcidament abraçat al cofre, al costat d'un gran foc.

Un cop davant de l'ogre, la princesa, tal com li havia proposat el Valentí, va canviar el cofre pel sac de pomes i l'ogre ni se'n va adonar.

Aleshores, amb el cofre ben agafat, van començar a sortir de la cova en silenci, però el Valentí va ensopegar amb una de les branques que hi havia vora el foc i l'ogre, encara mig adormit, va obrir els ulls i es va adonar del canvi del cofre per les pomes.

—El meu tresor! El meu tresor! —va començar a cridar ben enfadat.

En aquell moment, el cavaller va agafar ràpidament la seva flauta, va dir a la princesa que es tapés les orelles i va començar a tocar una melodia que va fer que l'ogre es tornés a adormir.

La princesa Purpurina i el Valentí van baixar per la muntanya, tot vigilant que no els caigués el cofre amb els cristalls de colors i, quan van ser a baix, van pujar dalt d'en Llampec i van marxar cames ajudeu-me.

La princesa li va preguntar d'on havia tret aquella flauta màgica i ell li va dir que li havia donat un bruixot que havia conegut en el passat. Aleshores, la Purpurina es va adonar que era molt millor la flauta que no pas una espasa...

Mentre cavalcaven de tornada al castell, la princesa va agafar-se ben fort de la cintura del cavaller, contenta i feliç del que havien aconseguit, mentre recordava els dubtes que havia tingut el dia anterior, sobre com els podria ajudar el Valentí. Ara tenia a les seves mans aquell preuat cofre i el tresor que amagava dins, i tot gràcies a aquell cavaller fins llavors desconegut!

Quan van arribar al poble, els reis i tota la gent, que els esperaven a la plaça Major, es van posar molt contents en veure el cofre.

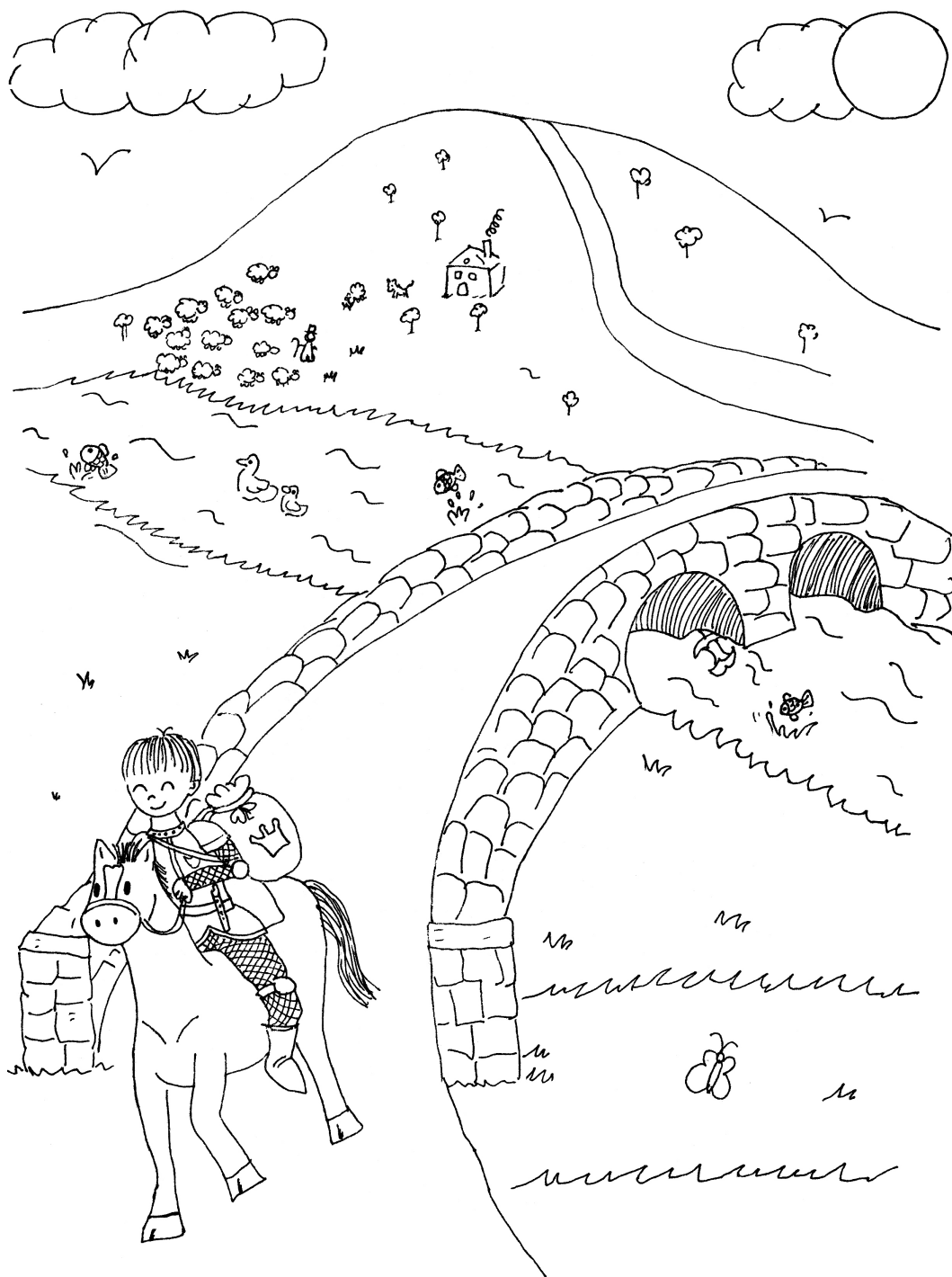
El Valentí i la Purpurina van baixar del Llampec, van deixar el cofre a terra i el van obrir. De cop i volta, de dins del cofre en van sortir milers de raigs de llum recarcolats, continus, intermitents, llargs, curts i rectes, que van omplir de colors cada racó de les cases, els carrers, les flors, els matolls, les fonts, els vestits i les sabates.

El cavaller i el seu cavall Llampec van quedar bocabadats en veure tanta bellesa. I, de sobte, tothom va començar a aplaudir i a donar-los les gràcies. Tota la grisor i tota la tristor s'havien convertit en alegria i emoció.

Aquella nit, per celebrar-ho, van fer un sopar seguit d'una gran festa i el Valentí els va dir que marxaria el dia següent, per tornar a casa seva.

L'endemà, tot el poble va acomiadar el Valentí i el Llampec. Ell, en adonar-se novament del tresor que tenia aquella gent i de què significava per a ells, els va recomanar que l'amaguessin molt ben amagat, perquè fos impossible que algú es pogués tornar a endur allò que feia que el seu regne fos un lloc tan especial i únic.

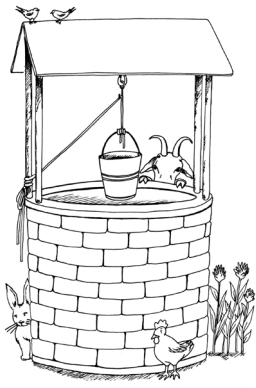
En sentir aquelles paraules, els reis, que estimaven molt el seu poble i recordaven perfectament com s'havien sentit de tristos quan tot era gris, van prendre una decisió: per tal que aquell tresor estigués ben guardat i ningú el pogués robar, van repartir cada cristall entre cada habitant del regne i que cadascú l'amagués on cregués oportú. Llavors, abans que marxessin el cavaller i el seu cavall, els van voler obsequiar amb allò que més desitgessin.

—Demaneu-nos el que vulgueu —van dir el rei i la reina al cavaller.

El Valentí no s'ho va pensar dos cops i els va donar una resposta que ningú esperava sentir...

Sabeu què va demanar? Doncs, va desitjar... Un sac ple de pomes!

—FI—

EN TOMÀS I EL POU D'AIGUA

Text: Antoni Argent Ballús
Il·lustracions: Núria Ramon Díez

No fa gaire temps, un home que es deia Tomàs vivia en una petita i centenària casa de fusta. Tenia una cabra, dos conills, quatre gallines i un pou d'aigua, del qual només en sortia la quantitat justa per beure'n ell i els seus animals.

Un calorós dia d'agost, una dona gran que caminava amb l'ajuda d'un bastó va trucar a la porta de casa seva.

—Bon dia, què vol, senyora?

—Vaig al poble de Montfalcó i m'he hagut d'aturar de tan cansada queestic. He vist el seu pou i he pensat que potser em podria donar una mica d'aigua. M'aniria bé beure una mica per refer-me i poder continuar el camí.

—I tant! Som-hi!! —va dir-li en Tomàs.

De camí al pou, van estar conversant:

—Segur que deu treure molta aigua fresca i clara d'aquest pou! —li va dir ella.

—L'aigua és ben fresca i clara, sí; però pràcticament no en surt gens. Quan el van construir els meus avis, molts anys enrere, sí que n'hi havia molta! Tanta que la compartien amb tothom que passava per aquí, ja fossin comerciants de pas, pastors amb els seus ramats d'ovelles o qualsevol que tingués set. De fet, tots aquests camps que ara veu secs eren verds i donaven grans collites.

—També veig que per aquí ja no passa gaire gent... No m'he trobat pràcticament a ningú.

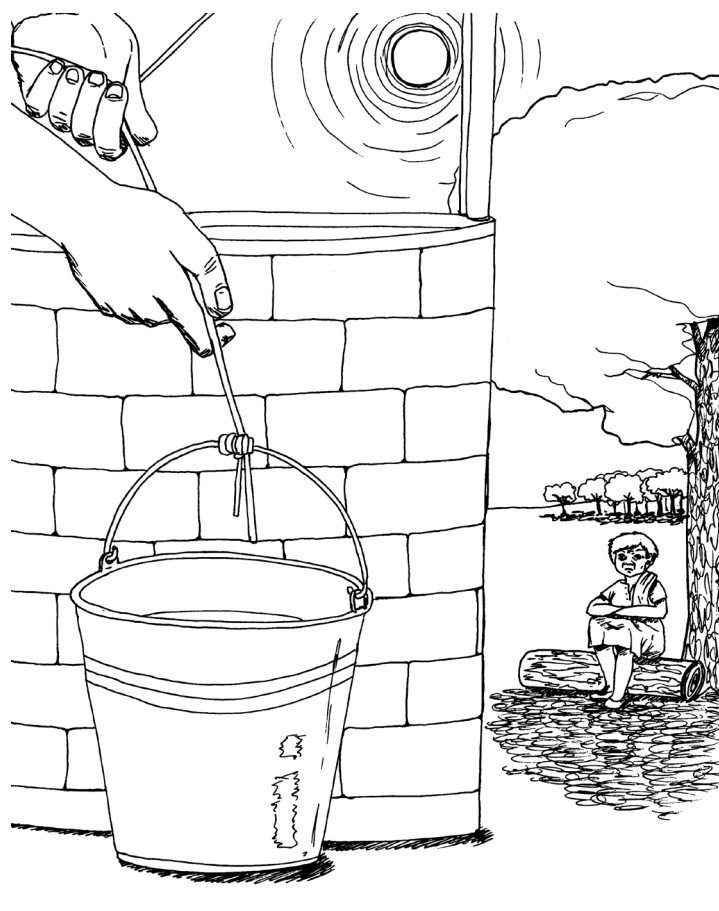
—Exacte... Tinc sort que em venen a veure amics dels pobles dels voltants i em porten mel, peix, pa, melmelada, etc. A canvi, jo els dono ous o llet de cabra, i els explico que seria genial poder tornar a tenir aquells camps verds que donaven tan bones collites als meus avis. És el meu somni! Però la sequera que patim des de fa anys no ho permet. I del pou cada vegada surt menys aigua! Ara només en trec mitja galleda al dia, i l'he de compartir amb els meus animals!

—Ah, així, no cal que me'n doni!! Ja en demanaré al proper poble —va dir la senyora.

—El proper poble és lluny. No es preocupi. Si cal beuré llet de la cabra. Vostè està cansada i ara necessita l'aigua més que jo. Si avui no puc beure'n, ja en beuré demà.

La dona va seure en un tronc que hi havia just al costat del pou mentre en Tomàs deixava caure la galleda dins i, al cap d'un moment, va treure-la mig plena.

—Què n'és de bona aquesta aigua! —va dir ella després d'haver fet un glop.

—Begui-se-la tota. No pateixi.

En acabar de beure, li va donar les gràcies per la seva hospitalitat:

—Moltes gràcies. La seva generositat el fa ser una gran persona. Certament, la riquesa s'hauria de valorar per gestos com el que ha tingut amb mi.

—No n'hi ha per tant... —va respondre en Tomàs.

—Doncs jo penso que sí. Miri, li explicaré una cosa: avui, tot fent camí cap a Montfalcó, he passat per altres cases que també tenien pou d'aigua, però ningú me n'ha volgut donar. En una d'elles, fins i tot m'han dit que no me'n podien donar perquè tenien la justa per donar al bestiar.

Mentre parlava, i sense que en Tomàs se n'adonés, la velleta va donar un petit cop del seu bastó al pou i tot seguit va afegir:

—Així que, per agrair el seu gest, a partir de demà, tan bon punt surti el sol, cada vegada que baixi la galleda al fons del pou, se li omplirà d'aigua com la que acabo de beure.

—Tant de bo fos cert el que diu, bona dona —va dir-li en Tomàs, que sabia que el pou estava a punt d’assecar-se.

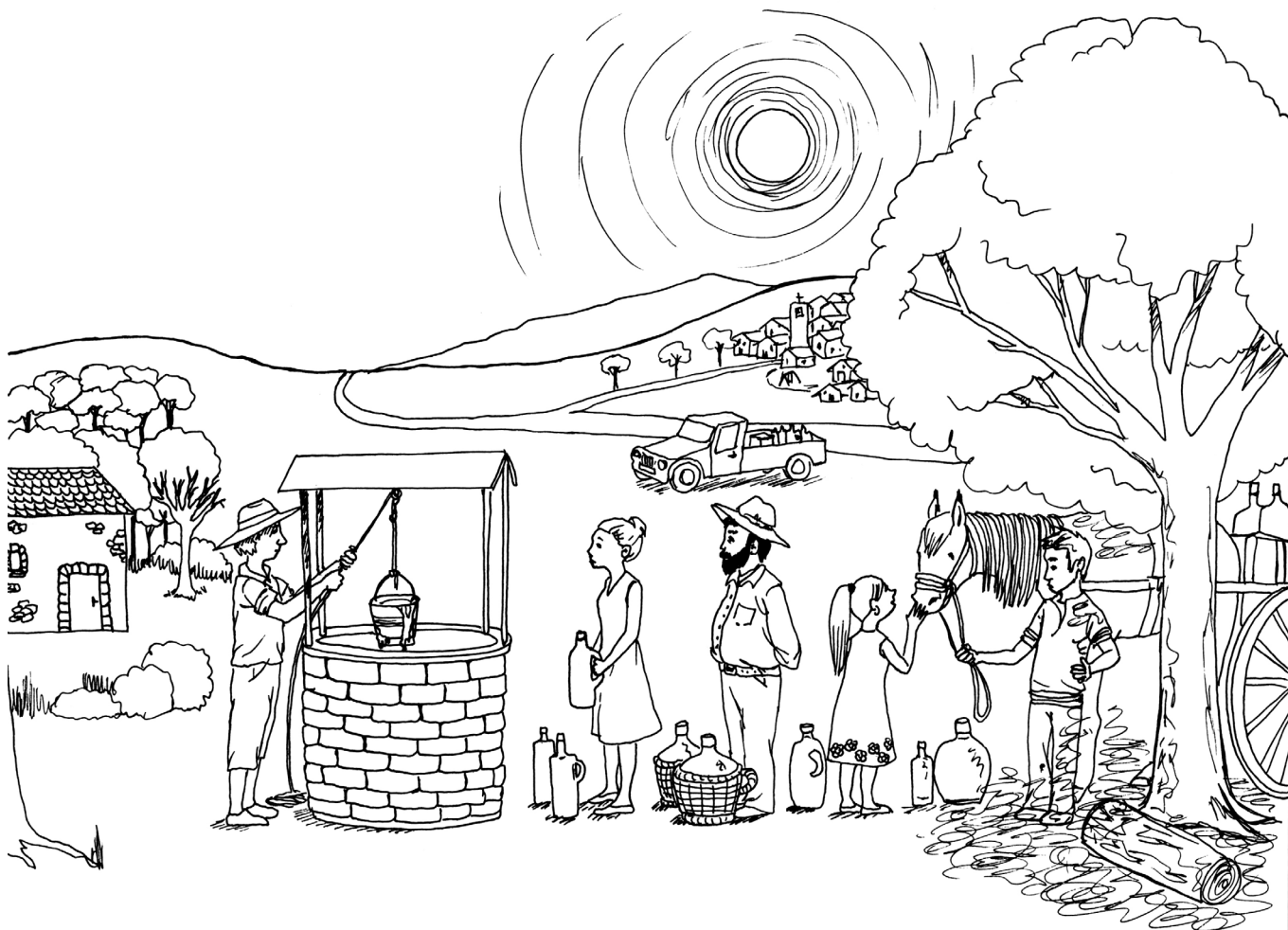
La dona, havent-se refet després de descansar i beure aquella aigua tan fresca, es va acomiadar i va continuar el seu camí.

L’endemà al matí, després d’esmorzar, en Tomàs va fer baixar la galleda al pou. En el moment de començar a pujar-la, va notar que havia de fer més força que altres vegades i es va endur una bona sorpresa en veure-la plena d’aigua.

—Com pot ser? —es va preguntar.

Llavors va recordar el que havia dit la dona el dia anterior, va tornar a fer baixar la galleda i novament la va treure plena d’aigua. La va baixar una altra vegada, i una altra, i una altra... En Tomàs no s’ho podia creure!!!

Des d’aquell dia, va tenir tota l’aigua que va voler. Ho va explicar als seus amics i, com que tenia un cor ben gran, la compartia amb ells, amb les persones dels poblats veïns i amb tothom que passava per allà, tal com havien fet els seus avis.

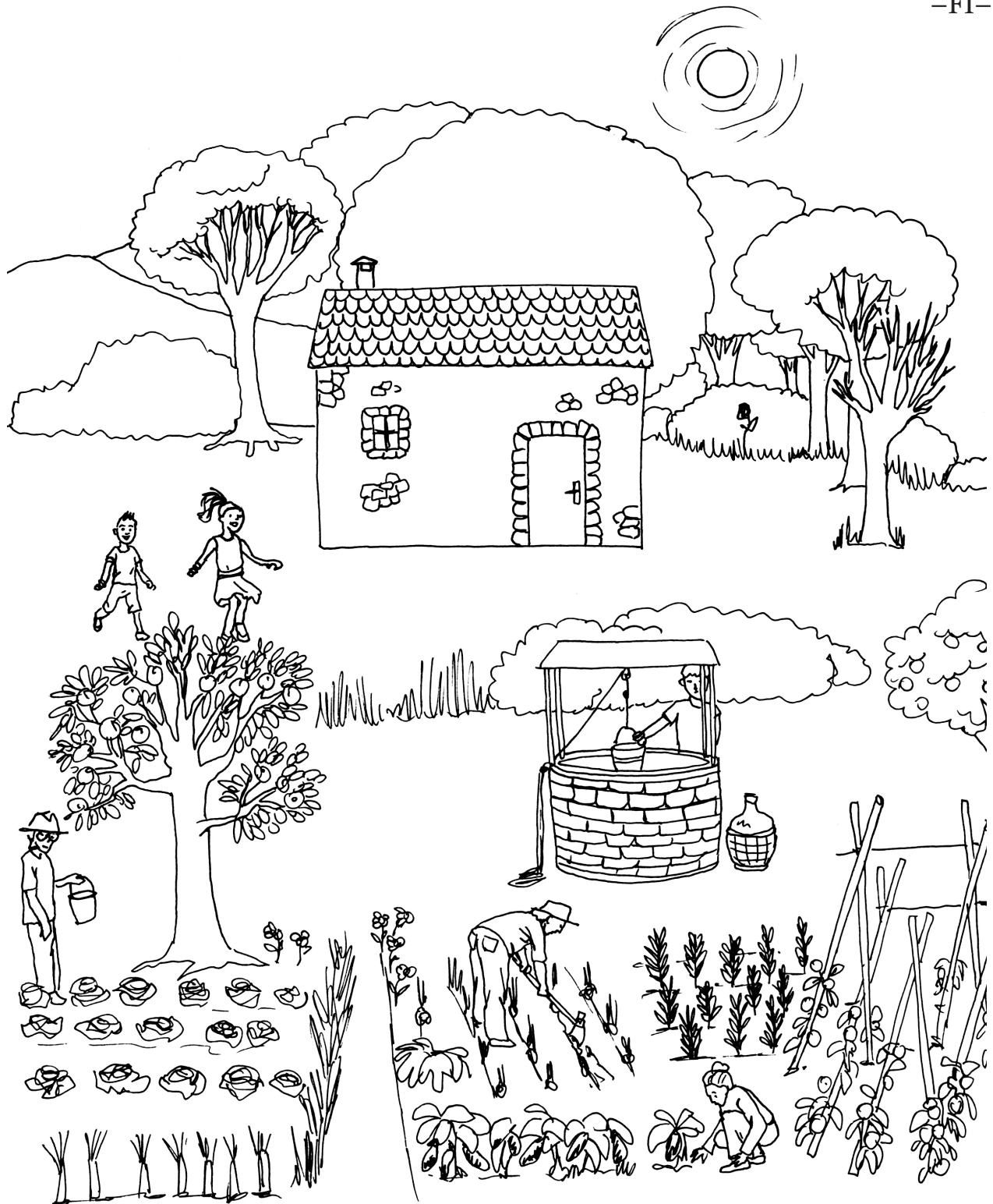
Quan es va difondre la notícia que en aquell sec indret hi havia un pou al qual no se li acabava mai l'aigua, una colla de gent rica va anar a veure en Tomàs per comprar-li tant el pou com la vella i petita casa de fusta. Alguns fins i tot venien de molt lluny per comprar-li, a més del pou i la casa de fusta, els seus camps secs. Tot a canvi de molts diners, joies, or, cotxes luxosos i el que fes falta. Li deien que venent aquelles propietats tindria la vida solucionada, que viuria sense preocupacions i seria molt feliç amb tot allò que li oferien a canvi. Ell, però, s'hi va negar i els va dir que no ho necessitava, perquè ja era feliç i vivia molt tranquil.

I així va ser com, gràcies a tota aquella aigua, en Tomàs va fer realitat el seu somni i, amb l'ajuda dels seus amics, va plantar arbres fruiters, verdures i llegums i tot el que va voler. Perquè, d'aigua per regar, no els en va faltar mai més! Quina sort!

-FI-

COMPTE AMB EL LLOP!

Text: Antoni Argent Ballús
Il·lustracions: Maria Jaime Lozano

Fa molt de temps, en una vall dels Pirineus, hi havia una masia on no mancaven gallines, pollets, conills, cabres i porquets. A prop d'allà rondava un llop solitari que tenia molta gana perquè no havia menjat res des de feia ben bé un parell de dies.

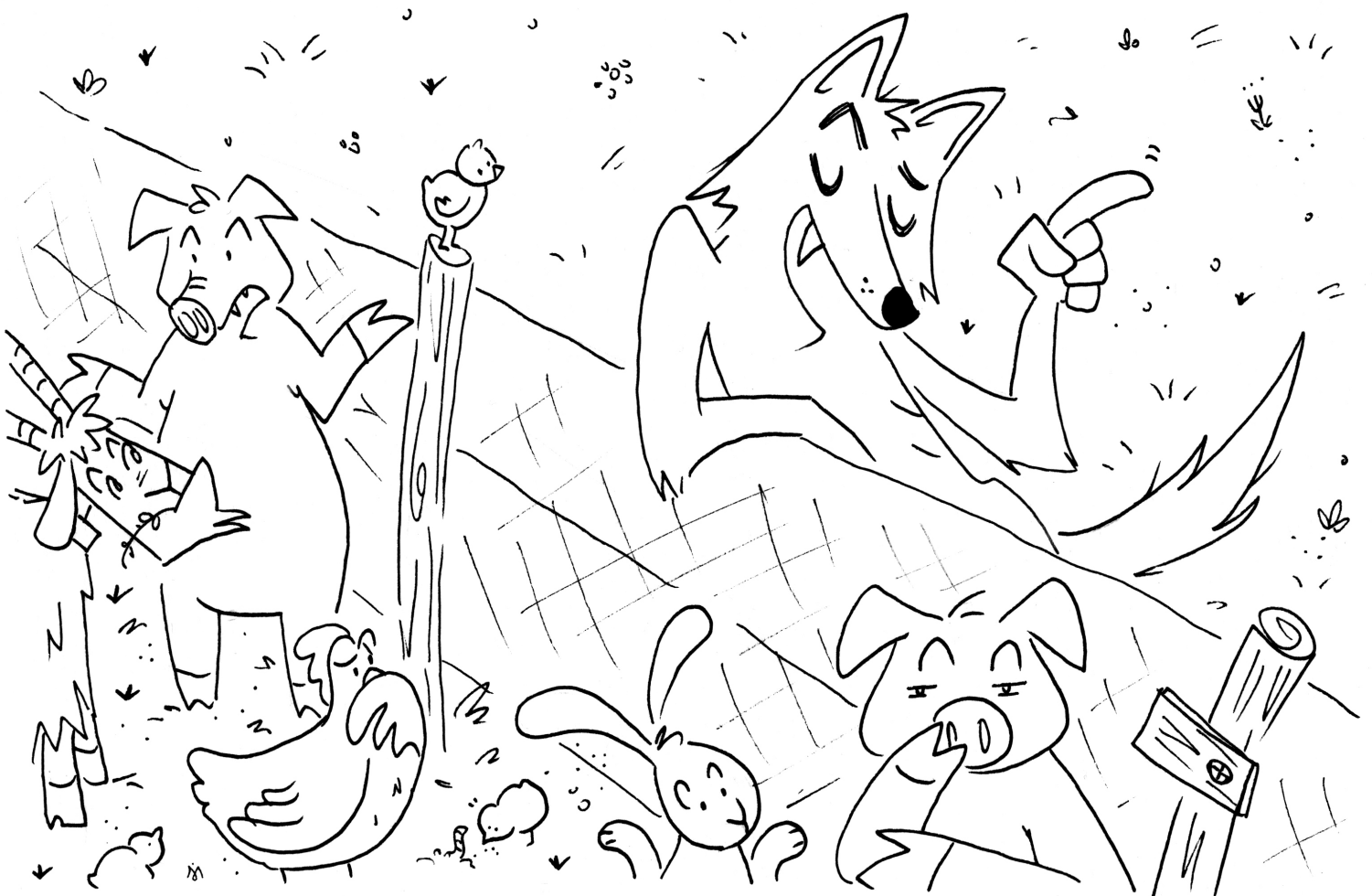
L'animal, afamat, va pensar un pla per poder entrar dins la granja, i així va ser com va agafar un pot de pintura lila, se'l va tirar per sobre i va quedar pintat de cap a peus, fins i tot la cua. Va esperar un parell d'hores que la pintura s'hagués assecat i es va acostar a la tanca de la masia, que protegia els animals de la granja. Aleshores, va demanar a una gallina que picotejava per allà si li podia obrir la porta per poder entrar i beure una mica d'aigua.

La gallina, que mai no havia vist un llop lila, li va preguntar:

—Però els llops no mengen gallines? Si et deixo entrar te'm menjaràs.

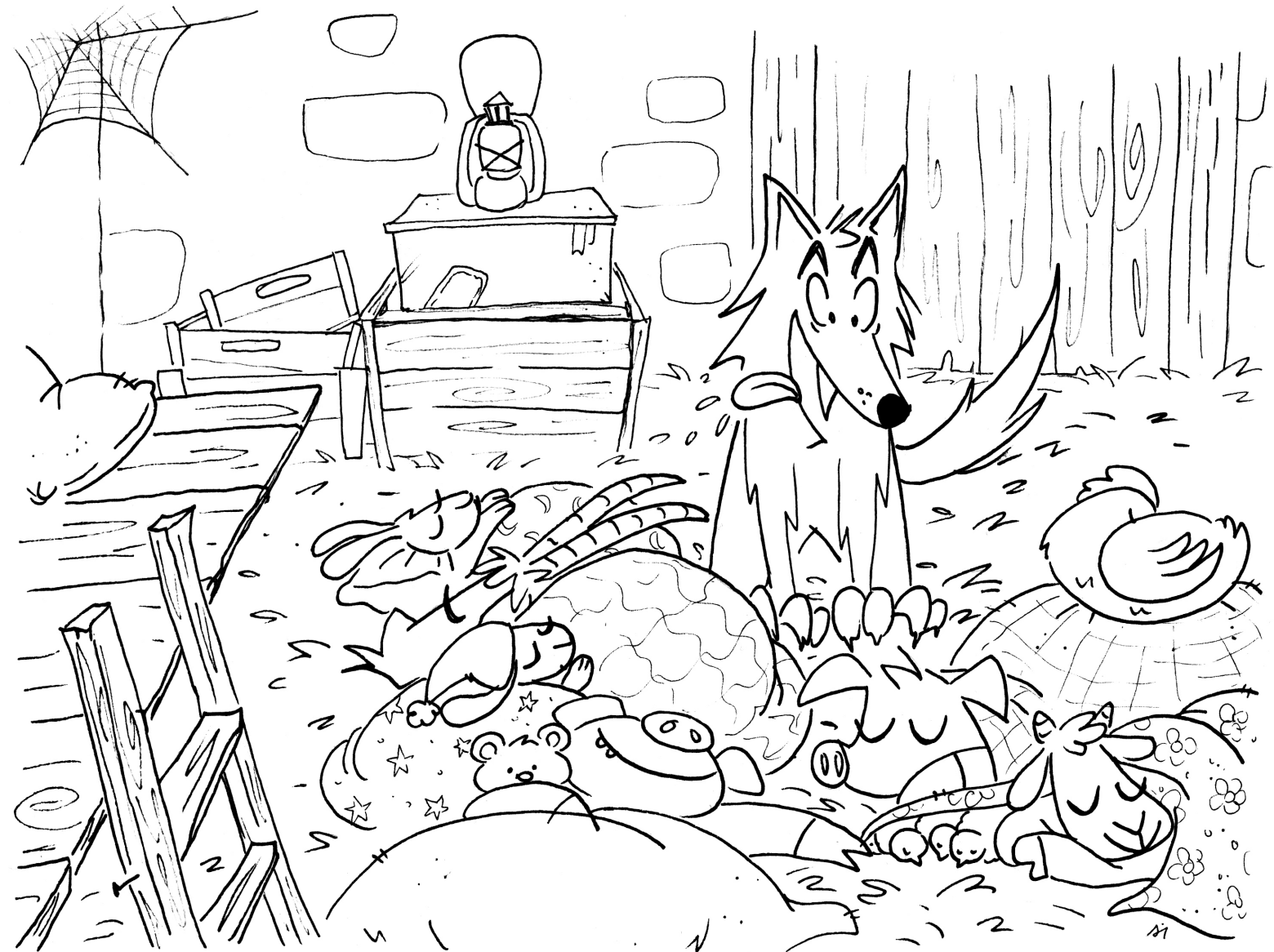
—No, i ara! —va respondre ell—. Els llops liles no mengem altres animals. No tinguis por, que no se't cruspí.

La gallina, dubtosa de la resposta, va anar a comentar-ho als altres animals, i aquests, com que tampoc no havien vist cap llop lila, s'hi van acostar per veure'l i fer-li tot de preguntes. Ell, molt astut, les va respondre totes i va convèncer gallines, pollets, conills, cabres i porquets que el deixessin entrar, assegurant-los que era diferent de la resta de llops que coneixien.

Un cop dins sabia que, si intentava caçar algun animal de seguida, tots s'espantarien, farien soroll i els amos sortirien amb l'escopeta; així que tenia previst esperar a la nit, quan tothom estigués dormint, per omplir-se la panxa. Per això, després de beure aigua, va jugar tota la tarda amb les gallines, els pollets, els conills, les cabres i els porquets. Tots s'ho van passar molt bé, contents del nou amic que havien fet i, quan ja fosquejava, li van proposar que es quedés a sopar i passar la nit amb ells.

El llop, és clar, va acceptar la invitació. Cada cop tenia més gana, però, quan va ser l'hora de menjar, per continuar fidel al seu pla, va dir que estava molt cansat i que preferia anar a dormir.

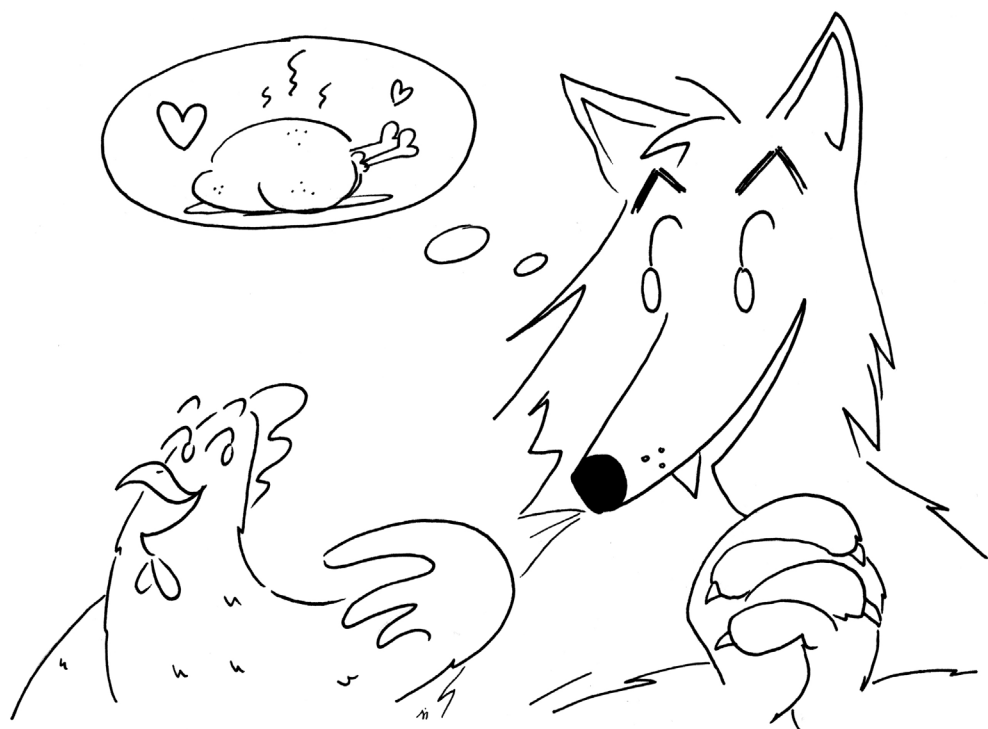
La resta d'animals, havent sopat, també van anar a descansar. Com que la granja no era gaire gran, dormien tots junts. Quan feia una bona estona que reposaven, el llop lila va obrir els ulls com unes taronges i va veure tots els animals al seu voltant. Tenia tanta gana que se'ls hauria menjat tots de cop!

De sobte, dos pollets es van mig despertar i van començar a donar voltes per damunt la palla fins que van caure adormits de nou just al costat del llop lila, gaudint de l'escalfor que els donava el seu pèl. Els petits dormien plàcidament entre la pota i la cua del llop, que se'ls va quedar mirant salivant. Estava a punt d'obrir la boca per cruspir-se'ls en menys d'un segon, però en aquell moment la seva panxa, que feia molt de temps que estava ben buida, va fer un soroll tan fort que va despertar una gallina, la mare d'aquells pollets.

—Tens gana, oi? —va preguntar ella, aixecant el bec.

—Sí, molta.

—És clar, no has parat de jugar amb nosaltres i no has sopat! Acompanya'm, que t'ensenyaré on hi ha menjar —va dir mentre l'acompanyava fins a la cuina de la masia, on hi havia llet, carbassons, mongetes, patates, pastanagues, naps, cols i altres hortalisses.

El llop lila va mirar les verdures i després va mirar fixament la gallina. Se l'hauria menjada d'una queixalada en aquell mateix moment.

—Té, tasta'n una —li va dir la gallina tot acostant-li una pastanaga d'un cistell.

Aleshores, el llop va fer una mossegada a la pastanaga i...

—Que bona! —va exclamar.

—No n'havies menjat mai, de pastanagues? —va preguntar ella.

—No, mai —va dir el llop.

—I d'espínacs amb blat de moro?

—Tampoc!

—Aquí, a la masia, sempre tenim verdures fresques i fruita de temporada.

Els amos s'estimen molt la terra i la cuiden tot l'any. Per això tenim de tot.

Quan el llop va haver menjat prou, va tornar amb la resta d'animals. Es va col·locar novament amb els pollets, que, en notar que havia tornat, es van arraulir encara més que abans al seu costat; i tots van dormir plàcidament tota la nit.

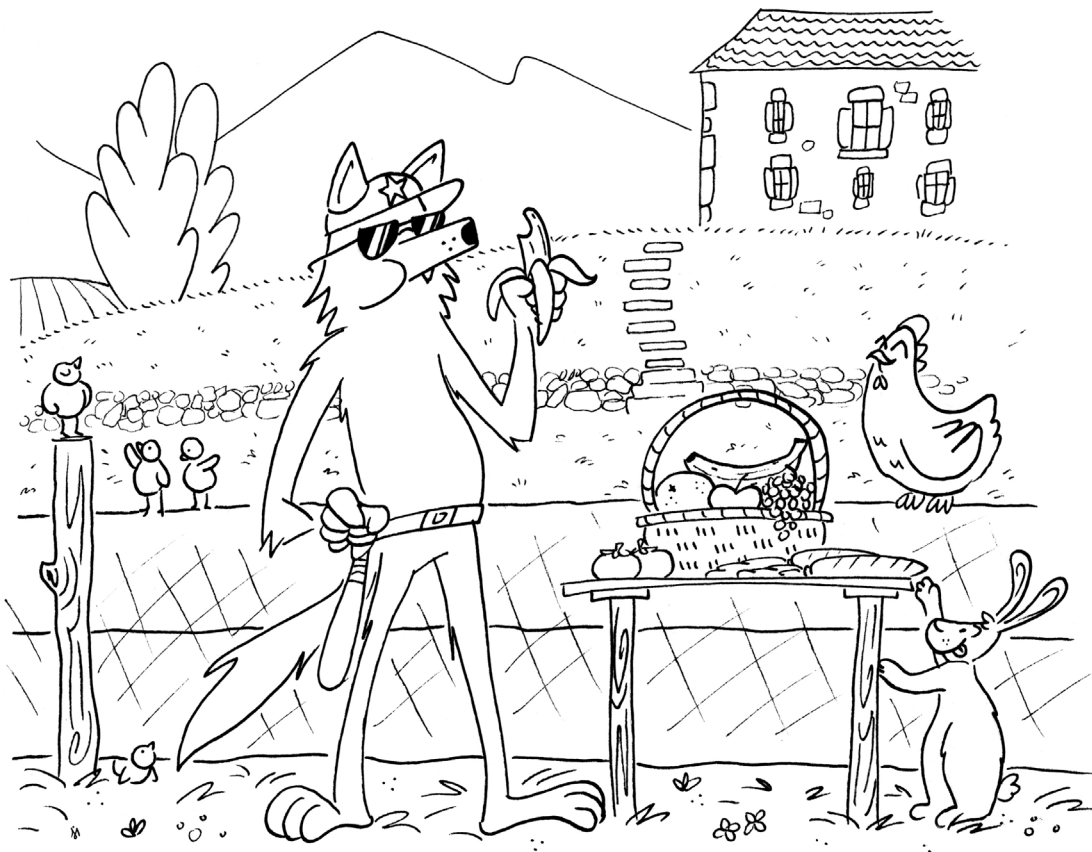
L'endemà al matí, les gallines, els pollets, els conills, les cabres i els porquets van demanar al llop lila que es quedés amb ells per protegir-los dels altres llops que rondaven per allà i que se'ls volien menjar. Ell, al principi, no va saber què dir, però, finalment, va acceptar-ho.

A partir de llavors, els amos de la masia li donaven pastanagues, carbassons, patates, cols, escaroles, enciams, tomàquets, pebrots, faves, pèsols, espínacs, espàrrecs, albergínies i un munt de fruites, i ell n'estava ben content.

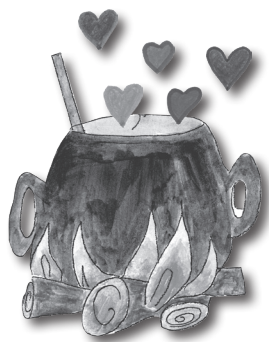
D'aquesta manera, el llop lila es va convertir en el protector i guardià de tots els animals d'aquella granja. Sense haver-s'ho imaginat, havia trobat uns amics, menjar, una casa i fins i tot una feina! Què més podia demanar? Doncs, bé, suposo que ja ho heu endevinat: que no se li esborrés mai la pintura lila!

Així que, si veieu un llop lila, no tingueu por, perquè ja sabeu què mengen!

—FI—

SOPA DE PETONS

Text: Antoni Argent Ballús
Il·lustracions: Silvana Jimenez Rodriguez

Una vegada hi havia, en un poble del sud de França, una nena que es deia Amélie. Vivia amb els seus pares i els seus dos germans petits en una antiga caseta. Ja de ben petita ajudava en les tasques de la llar i, tot i la seva curta edat, li encantava veure com els seus pares preparaven el dinar o el sopar, i sempre els preguntava quins ingredients posaven als plats que preparaven: què era això, què era allò, per què posaven sal o pebre...

De més gran, amb catorze anys, ja cuinava tota sola gràcies a la seva imaginació i creativitat, i els seus pares quedaven sorpresos perquè tot li quedava molt bo.

Sovint els demanava si podia passar la tarda a la cuina per preparar noves receptes i plats diferents, ja que el seu somni era estudiar cuina i convertir-se en xef. Els seus pares estaven encantats amb els plats que feia!

Un vespre, després de sopar, mentre els tres fills dormien, els pares de l'Amélie van pensar que, certament, a la seva filla li aniria molt bé anar a estudiar cuina en una escola especialitzada, però no tenien gaires diners per fer front a totes les despeses que suposava. Per això van decidir estalviar de valent un parell d'anys i, passat aquest temps, li van donar la gran notícia a la jove:

—Filla, hem pensat de pagar-te els estudis de cuina a Lió, la capital de la gastronomia francesa, en una de les millors escoles de cuina del país. Allà hi viuen els teus tiets i cosins, que et cuidaran. Hem estat estalviant perquè facis realitat el teu somni.

L'Amélie es va quedar sorpresa amb aquella notícia.

—Com? No m'ho puc creure! Genial! —els va dir abraçant-los fortament i molt contenta—. Com us ho puc agrair? Heu deixat de fer moltes coses perquè ara pugui anar a Lió a fer realitat el meu somni.

—Esforça't, estudia molt i gaudeix amb el que facis. Segur que aconseguiràs tot allò que et proposis. Et coneixem bé i confiem en tu. Allà podràs demostrar el talent que portes dins.

—Aprendré molt, gaudiré de la cuina i estareu orgullosos de mi.

El curs començava al setembre, però el mes d'agost l'Amélie ja va anar a Lió per adaptar-se a la vida en una gran ciutat. No havia sortit mai del seu poble i tenia ganes de conèixer aquell lloc nou, els seus carrers, la seva gent, on era l'escola de cuina, etc. Després d'una llarga abraçada i un munt de petons, la seva

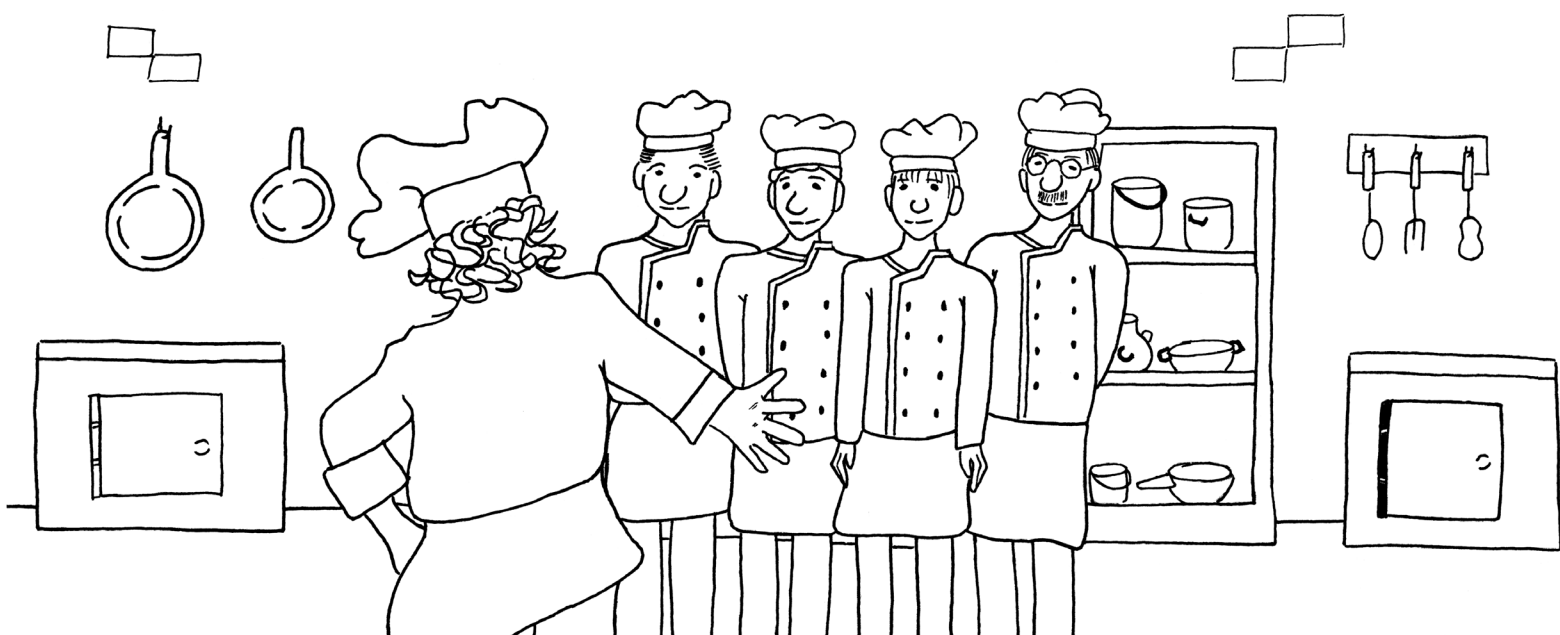

mare li va dir que li havia posat dins la motxilla una bosseta d'espècies que havia recollit i preparat ella mateixa. Li va dir que les guardés bé, ja que l'aroma que desprenien era molt especial, i perquè segur que li farien falta en algun moment.

Lió va suposar un gran canvi per a l'Amélie. Molta gent, moltes coses per veure... Aprenia tot el que li ensenyaven i a les tardes s'apuntava a altres cursos o anava a visitar els diferents mercats de la ciutat per veure les verdures que tenien, la fruita de temporada i les fruites seques, entre d'altres.

A l'escola de cuina, ja les primeres setmanes de classe, els seus mestres van coincidir que aquella noia tenia alguna cosa especial; el gran interès per aprendre, les seves idees, l'entusiasme i les aportacions interessants que feia els mostraven que era diferent de la resta d'alumnes. No havien tingut mai una alumna com ella. Deien que tenia talent i que l'havien d'ajudar a millorar cada dia, i així ho van fer. A mesura que passava el temps, reafirmaven que tenia un do a la cuina.

El director de l'escola, el famós xef Bernard, sempre preguntava si hi havia alumnes que destaquessin i, evidentment, li van dir que sí, que n'hi havia una. Però ell no en va fer cas, perquè l'Amélie era una noia, i ell només volia que es convertissin en grans cuiners els nois. Ben aviat, però, podrien demostrar-li com n'era, de bona!

Resulta que cada cinc anys s'organitzava a París un concurs de cuina molt important al qual només podien presentar-se els millors xefs del món, acompanyats d'un ajudant. El Bernard era un dels concursants i, una tarda, després de les classes de cuina, va reunir tots els mestres de l'escola per preguntar-los qui el voldria acompanyar. Guanyar aquell prestigiós premi li donaria molta fama a ell, a la seva escola de cuina i al seu restaurant! La sorpresa va ser que tots es van posar d'acord perquè fos un alumne qui l'acompanyés, però no li van dir de qui es tractava.

—Com? —va dir el director de l'escola—. Voleu que guanyi el concurs amb un alumne d'ajudant?

—Mestre, creiem que té un do i que us serà molt útil.

—No és molt jove?

—Sí, però segur que us farà guanyar.

—No sé què dir-vos... Un xef com jo necessita el millor ajudant.

—Creieu el que us diem. Us sorprendrà.

—Bé, ja sabeu que confio en vosaltres. Si opineu que és el millor perquè guanyi... I com es diu?

—Amélie...

—Què? Una noia? Voleu que perdi el concurs? Primer voleu que m'emporti d'ajudant un alumne i després em dieu que és una noia? Ni parlar-ne! Impossible! Però, que voleu que perdi? Ja sabeu la importància d'un bon ajudant per a un xef!

—Temps enrere ja us vam parlar d'ella, però no ens vau ni escoltar. Confieu en nosaltres. L'Amélie us farà guanyar el concurs.

—Ni parlar-ne! —va insistir—. Els millors cuiners són homes, i vull que m'acompanyi un de vosaltres! Us dono un parell de dies perquè em digueu qui de vosaltres m'acompanyarà. M'heu sentit bé?

Els mestres de cuina, passats els dos dies, van comunicar-li novament que l'Amélie havia d'acompanyar-lo. El xef Bernard es va tancar al seu despatx i, després d'una bona estona pensant, finalment, va dir amb veu de no gaire convençut:

—Pobres de vosaltres que no guanyi... Si no ho faig, perdre la bona reputació de què he gaudit tots aquests anys!

En canvi, l'Amélie, en saber la notícia, es va posar molt contenta. No s'ho podia creure! Era una gran oportunitat per demostrar tot el que sabia. Els seus companys de classe també se'n van alegrar molt i li van desitjar molta sort. De seguida va escriure una carta als seus pares per explicar-los la gran notícia.

El mateix dia que havien de marxar cap a París, el director de l'escola encara no les tenia totes d'endur-se-la al concurs. Finalment, però, van pujar al carruatge per emprendre el viatge.

—Quins plats haureu de preparar? —li va preguntar l'Amélie.

—Per què ho vols saber?

—Per ajudar-vos en tot allò que pugui. La meva mare sempre diu que...

—No m'interessa què diu la teva mare. M'interessa guanyar el concurs.

—Doncs digueu-me quins plats heu de preparar, si us plau.

El director de l'escola, en veure que l'Amélie no pararia fins que li ho digués, al final li va explicar:

—Aquest any cada xef ha de preparar un primer plat de verdures, un segon plat de peix i unes postres que siguin dolces i salades.

—Interessant... —va respondre l'Amélie.

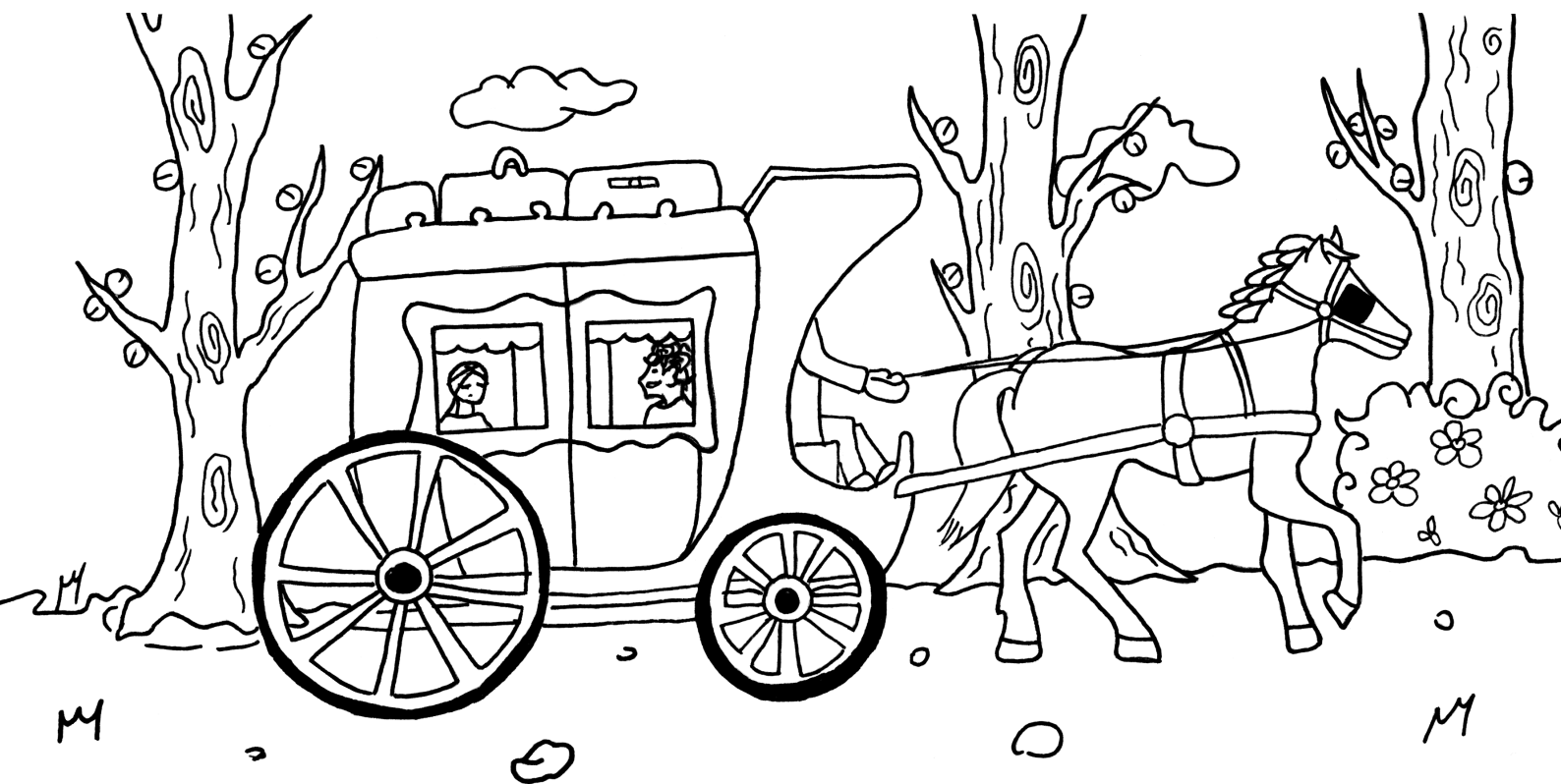
—Interessant? Doncs ja pots anar pensant quins plats prepararé! Per cert, digue'm, quants anys tens? —li va preguntar.

—Setze, senyor. El mes vinent faré els disset —va respondre l'Amélie.

—Com? Només setze anys? Els teus mestres m'han parlat molt bé de tu. Espero que em siguis de gran ajuda per guanyar el concurs.

—De gran vull ser xef, com vós.

—Xef, tu? No em facis riure. No ho aconseguiràs. L'alta cuina és cosa de cuiners, i no de noietes com tu. No ets de cap família rica i no entenc com vas poder pagar la matrícula per entrar a la meva escola.

—Els meus pares van estalviar durant molt de temps per pagar-la. I estaran molt orgullosos de mi quan sigui xef. Sé que encara he d'aprendre moltes coses i que m'he d'esforçar tot el que pugui i més, però aconseguiré el que vulgui i tindrè el meu propi restaurant, encara que sigui una dona.

—Que sí, el que vulguis, però a París veuràs com tots els xefs que es presenten al concurs seran homes. No trobaràs cap dona xef ni ajudant.

L'Amélie no va dir res i durant una bona estona van estar en silenci.

El Bernard va aprofitar per pensar quins plats podria preparar, però no li venia res al cap. Havien de ser plats especials, perquè havia de competir amb els millors xefs del món. Mirava l'Amélie de reüll, però ràpidament es treia del cap la idea de preguntar-li quins plats faria ella. Al final, no va poder evitar-ho:

—Tu, noia, quins plats prepararies per guanyar?

—Doncs... Deixeu-m'ho pensar.

Uns instants després, en veure que l'Amélie no li deia res, li va preguntar:

—Ei, que em contestes o no? Digue'm alguna cosa!

—Estic pensant...

—Em van dir que em series d'ajuda, però veig que es van equivocar. Perquè som a mitja hora d'arribar que, si no, giraríem cua i manaria que et tornessin a casa teva. Ara només m'importa guanyar el maleït concurs! Parla!

—Guanyareu, però necessito més temps.

—No en tenim, de temps! No saps qui soc encara? Soc el millor cuiner de França!

—Jo el que sé és que no sabeu quins plats fer. Fa estona que us estic observant. Esteu preocupat i, fins i tot, esteu suant.

—Com goses! Mira, farem una cosa: aquesta nit pensaràs els plats que prepararé i, si no guanyo, et faré fora de la meva escola i no la trepitjaràs més, t'enviaré a casa teva i no et tornaré els diners que van pagar els teus pares.

L'Amélie va estar uns segons en silenci fins que li va respondre:

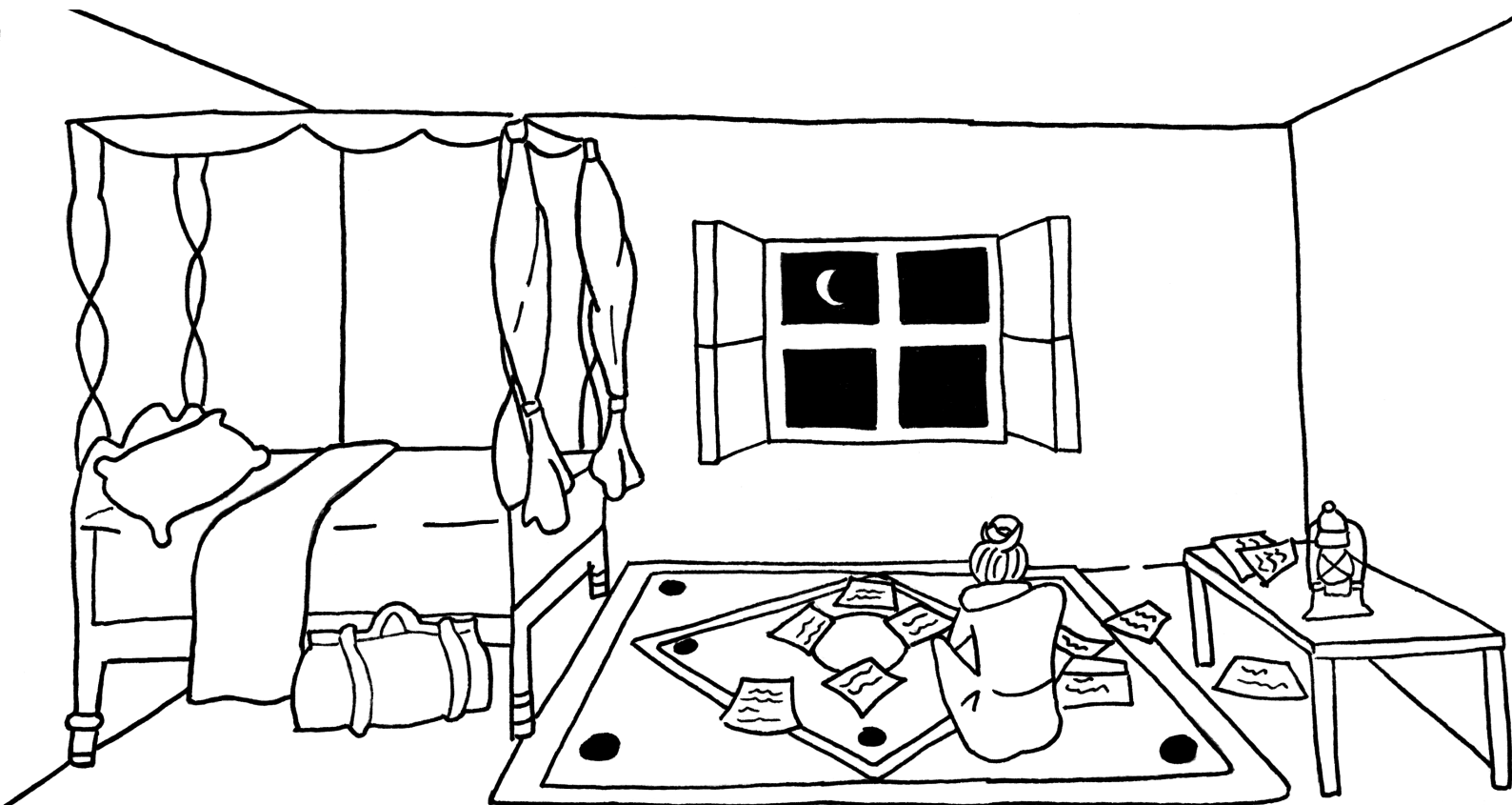
—Entesos. Però, si guanyeu, m'haureu de continuar tenint com a alumna a la vostra escola sense pagar res.

El xef, que al principi li volia dir que ni parlar-ne, perquè creia que l'Amélie demanava massa, al final va acceptar la seva proposta.

—Està bé! —li va dir ell, que només pensava a guanyar aquell concurs.

—Doncs demà al matí us diré tot el que necessitareu per fer els plats que cuinarem.

—Això espero! —va exclamar.

A mitja tarda, quan van arribar a l'hotel, els van agafar les maletes i els van acompanyar a les seves corresponents cambres perquè descansessin després d'un viatge tan llarg. Refets del viatge, mentre el director anava a saludar els altres xefs, l'Amélie va començar a pensar les receptes per a l'endemà.

Aquella mateixa nit, els xefs tenien un sopar especial de benvinguda. Durant el sopar, molts es mofaven del director de l'escola, dient-li:

—Pensàvem que portaries el millor cuiner de la teva escola, però ens han dit que has vingut acompanyat d'una nena com a ajudant. Amb ella, penses guanyar? Si sembla la teva neta... —I van riure tots els que eren a la taula.

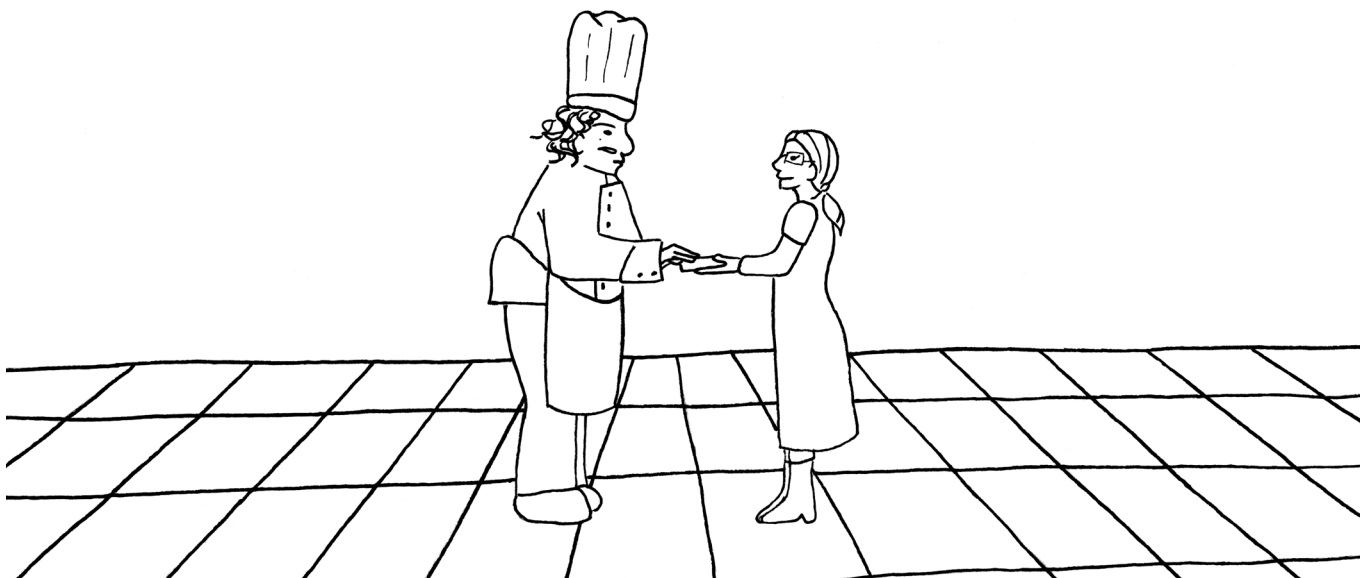
—No és una nena. Té setze anys i és la meva millor alumna.

—I els teus mestres de l'escola on són? Potser saben que ja no ets el millor xef i no volen fer el ridícul...

Molts d'aquells cuiners que es trobaven sopant amb ell havien estat viatjant per tot el món els últims anys, descobrint noves receptes i tastant nous ingredients. Un d'ells tenia cent ajudants i havia portat, segons deia, el millor que havia tingut mai; un altre havia guanyat diferents concursos de cuina a l'Àsia, i un altre coneixia receptes boníssimes de l'Amèrica del Sud.

El xef Bernard sabia que ho tindria molt difícil per guanyar, però necessitava aconseguir-ho, perquè no volia que la seva escola perdés la bona reputació. Esperava que l'Amélie el salvés. Ella, aquella nit, ni va sopar, pensant en els plats que prepararien i, ben entrada la matinada, va escriure les receptes abans d'anar a dormir.

L'endemà, l'Amélie, amb ulls d'haver dormit poc, li va donar les receptes al xef Bernard, que, en llegir-les, només li va dir que recordés què passaria si no guanyava.

El concurs va començar amb la presentació dels concursants. Abans de preparar els diferents plats, havien d'agafar tots els ingredients que necessitarien d'una enorme sala on podien trobar un munt d'aliments. Quan tots van haver agafat el que els calia, es van dirigir amb els seus ajudants a les cuines corresponents i va començar el concurs. Tenien dues hores, segons va anunciar el president del tribunal.

El xef Bernard va seguir les indicacions que va trobar a les receptes de l'Amélie.

Passat el temps establert, cada ajudant va portar els plats cuinats a una taula, i els membres del jurat van tastar els primers plats. El mateix van fer amb els segons plats i les postres. Van puntuar cadascun dels plats fins a tenir la puntuació total de cada participant.

Mitja hora després, el president del jurat va anunciar el nom del guanyador:

—El guanyador del concurs és... el xef Bernard, de l'escola d'alta cuina de Lió!

No s'ho podia creure, havia guanyat! Va començar a saltar d'alegria i a agrair al jurat el seu veredict.

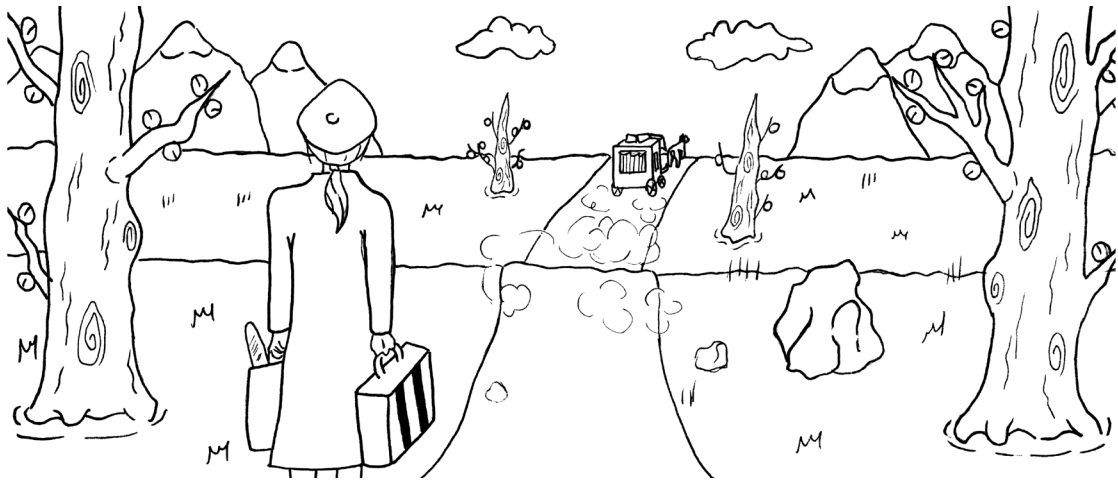
Davant el fort aplaudiment de tothom, el president, en lliurar-li el diploma, li va preguntar com havia pensat aquells plats tan exquisits. El Bernard li va respondre que era fruit del seu treball, de la seva experiència i de les seves bones idees, i no va esmentar en cap moment l'Amélie, la veritable artífex d'aquella victòria.

Un cop que el xef Bernard es va acomiadar de tothom, inclús dels seus amics xefs, que estaven sorpresos per la seva victòria amb aquella ajudant tan jove, van pujar al carruatge per tornar a Lió a celebrar aquella gran victòria.

En el camí de tornada, l'Amélie li va recordar l'acord a què havien arribat. Però ell, com que no volia que la jove expliqués que havia guanyat gràcies a ella, va aprofitar la parada perquè els cavalls beguessin, li va donar unes monedes i li va demanar que anés a comprar menjar i beure. Quan la noia va tornar, no va trobar el carruatge; només va veure la polseguera que havia deixat en marxar ben de pressa.

L'Amélie no entenia com, després d'haver-lo ajudat a guanyar el concurs, l'acabava d'abandonar i, encara pitjor, que no hagués complert el tracte que tenien. Qui la creuria si tornava a l'escola de cuina i deia que ella havia sigut qui havia tingut les idees guanyadores del concurs? El director s'inventaria qualsevol mentida i se'l creurien a ell. De sobte, va pensar en els seus pares i els seus germans... Li va passar pel cap la idea de tornar a casa. Però, com podia tornar amb les mans buides?

En tot cas, a part del seu talent per a la cuina, l'Amélie era molt espavilada i sabia que havia de trobar una solució. Així doncs, va tornar a la botiga on ha-

via comprat el menjar i va preguntar com podia anar fins a Lió. El botiguer li va dir que el proper carruatge cap a Lió passaria al cap de cinc dies. L'Amélie li va demanar feina, però ell li va respondre que era millor que preguntés al final del carrer, on hi havia un restaurant. Hi va anar, i el propietari, que es deia Adrien, li va dir que era massa jove. Tot i això, l'Amélie va insistir a preparar-li un plat i li va proposar que, si li agradava, s'encarregaria dels dinars i sopars d'aquell establiment.

Amb els diners que li havien sobrat, va anar a la botiga a comprar els ingredients necessaris per preparar un plat exquisit. Un cop que el va haver preparat i l'Adrien el va tastar, va quedar sorprès per com n'era, de bo, i la va contractar de seguida. Ella li va dir que el seu somni era convertir-se en xef i li va posar la condició que decidiria els plats que cuinaria, cosa que el propietari va acceptar sense protestar.

Tothom qui anava a dinar o sopar al restaurant de l'Adrien explicava que s'hi menjava millor que mai i, cinc dies després, quan va passar el carruatge, l'Amélie no el va agafar, ja que havia trobat una feina de cuinera i podia experimentar amb nous plats.

Els diners que guanyava els enviava a la seva família, i els escrivia dient que estava aprenent molt i que se sentia molt contenta. Però també els deia que els trobava a faltar, que volia veure'ls, abraçar-los i fer-los petons. Malgrat això, l'Amélie sabia que havia de continuar aprenent moltes coses i, per aquest motiu, sempre que acabava la feina pensava nous plats, encarregava ingredients que necessitava i, l'endemà, els preparava per a la gent que hi anava a dinar o sopar.

Un dia, un home que va entrar al restaurant per dinar va quedar sorprès per com de bé havia menjat i va demanar si podia conèixer el cuiner. Va quedar novament atònit en veure que era una noia jove i li va proposar que anés a treballar al seu restaurant, a París. L'Amélie li va respondre que preferia quedar-se allà, ja que no tenia estudis, li deixaven llibertat per preparar les seves pròpies receptes i tothom estava molt content dels plats que cuinava.

—No saps qui és? —li va comentar l'Adrien.

—No —va respondre l'Amélie.

—És l'amo d'un dels restaurants més importants de París. És una oportunitat que no pots deixar escapar. Allà aprendràs moltíssim i podràs fer realitat el teu somni de convertir-te en xef. Pensa-t'ho ràpid abans que marxi.

L'Amélie, fent cas de les paraules de l'Adrien, va acceptar l'oferiment.

A París va començar sent l'ajudant del xef i, amb esforç, molt d'estudi i motivació, va aconseguir l'objectiu de convertir-se en xef quatre anys després.

S'havia convertit en la xef més jove de París!

El temps va passar i es va convocar novament un altre concurs, com tocava cada cinc anys: el concurs de cuina només obert a mestres cuiners.

Com sempre, la nit abans es va celebrar el sopar de benvinguda. A l'Amélie li va tocar seure a la mateixa taula que el xef Bernard, que va quedar sorprès en veure-la allà.

—T'he de dir que tornaré a guanyar —li va comentar.

—Això ho decidirà el jurat —li va respondre ella.

En aquella ocasió, havien de preparar només un plat, que havia de sorprendre els membres del jurat, i tenien les dues hores de sempre per fer-ho. L'Amélie, acompanyada de la seva ajudant, va cuinar un plat ben especial: una sopa com la que feia la seva mare quan ella era petita. Una sopa que li recordava els petons que li feia: dolça, amb cor, que desprenia amor en la seva execució. Una dolçor que feia transportar tothom que la tastés a la seva infantesa. Uns petons ben especials, com aquells que li havia fet la seva mare el dia que va marxar cap a Lió... A més, a dins la sopa hi havia posat un polsim d'aquelles espècies que li havia donat la mare quan havia marxat a estudiar. Les conservava per a una ocasió ben especial, i aquella ho era.

Passades les dues hores, els membres del jurat van començar a tastar els diferents plats. Mitja hora després van anunciar el nom del guanyador:

—La xef Amélie és la guanyadora!

Tots els assistents van començar a aplaudir. Era el primer cop en la història d'aquell concurs que guanyava una dona. Els seus pares, germans i família de Lió, que també eren presents a l'esdeveniment, es van posar molt contents i se sentien d'allò més orgullosos de la noia.

Quan li van donar el diploma que l'acreditava com la millor xef del món, el president del jurat li va preguntar:

—A qui vol dedicar el premi?

—El vull dedicar als meus pares, per haver-me ensenyat a ser bona persona, a esforçar-me i millorar cada dia, a perseguir i fer realitat els meus somnis, gaudint i estimant el que faig, perquè és el que dona sentit a la meva vida. També vull donar les gràcies al jurat que m'ha atorgat aquest reconeixement i fer un agraïment especial a aquells que han confiat en mi. I, per acabar, vull donar

les gràcies al director de l'escola d'alta cuina de Lió, el xef Bernard, que em va ensenyar a treballar de valent i em va ajudar en tot el que va poder. Li dono les gràcies per tot el que m'ha ensenyat. Part del premi és seu.

El xef Bernard es va quedar sorprès amb les paraules de l'Amélie i, quan els periodistes la van deixar tranquil·la, se li va acostar i li va dir:

—Enhorabona pel premi. Has aconseguit el teu objectiu. No pensava que ho aconseguiries. I tampoc pensava que m'anomenaries en els agraïments. Després del que et vaig fer...

—Vaig créixer en una família que em va ensenyar a perdonar i a aconseguir les fites sense fer trampes, amb treball i esforç. Així s'aconsegueix créixer i superar els reptes de la vida. Em van ensenyar, també, que ens hem d'ajudar els uns als altres.

—M'avergonyeixo d'haver-te abandonat en aquell poble...

—Sí, em vau abandonar en un indret desconegut, però allà vaig descobrir el meu veritable potencial i vaig poder començar a fer realitat el somni de convertir-me en la millor xef del món. Ja sabíeu que no compliríeu el nostre pacte si guanyava, oi? Només us importava guanyar el concurs, la vostra reputació, que us adressin com el millor xef del món...

—Sí, la meva conducta no va ser gens adequada. Et vull demanar perdó.

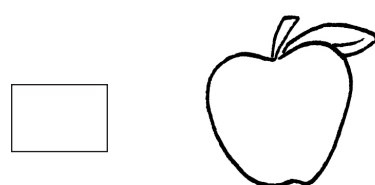
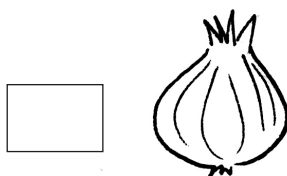
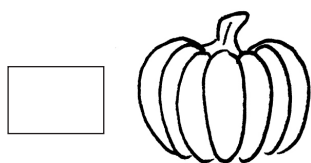
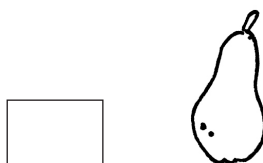
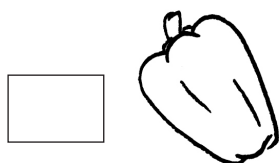
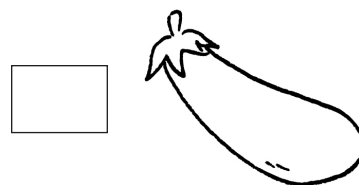
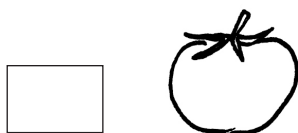
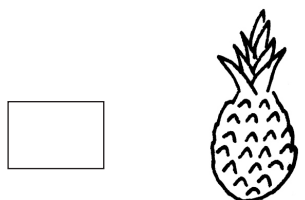
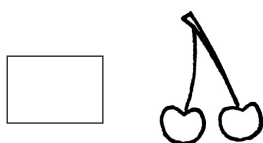
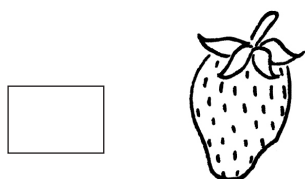
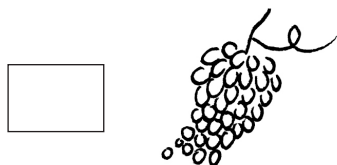
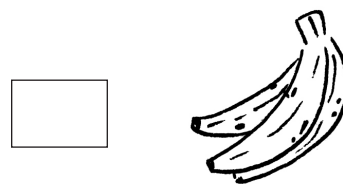
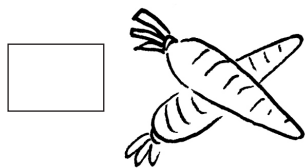
—Fa temps que us he perdonat.

Aquella victòria va servir a l'Amélie per crear una important escola perquè les noies i els nois estudiessin cuina, es convertissin en xefs i obrissin el seu propi restaurant.

-FI-

■ Relaciona cada número de la lista de sota amb el dibuix corresponent.

1. Pera / Pear

2. Patata / Potato

3. Maduixa / Strawberry

4. Ceba / Onion

5. Poma / Apple

6. Coliflor / Cauliflower

7. Plàtans / Bananas

8. Pebrot / Pepper

9. Albergínia / Eggplant

10. Cireres / Cherries

11. Carbassa / Pumpkin

12. Raïm / Grape

13. Taronja / Orange

14. Pastanagues / Carrots

15. Pinya / Pineapple

16. Tomàquet / Tomato

17. Meló / Melon

18. Mongetes / Beans

www.capinfantsenseconte.org

Agraïments

